

**STUDIUL ISTORIC – ARHITECTURAL
DE FUNDAMENTARE A INTERVENȚIILOR DE RESTAURARE A IMOBILULUI
DIN MUNICIPIUL DROBETA TURNU SEVERIN, STRADA CAROL I NR.2-4
MH-II-m-B-10142 – „Maternitate”**

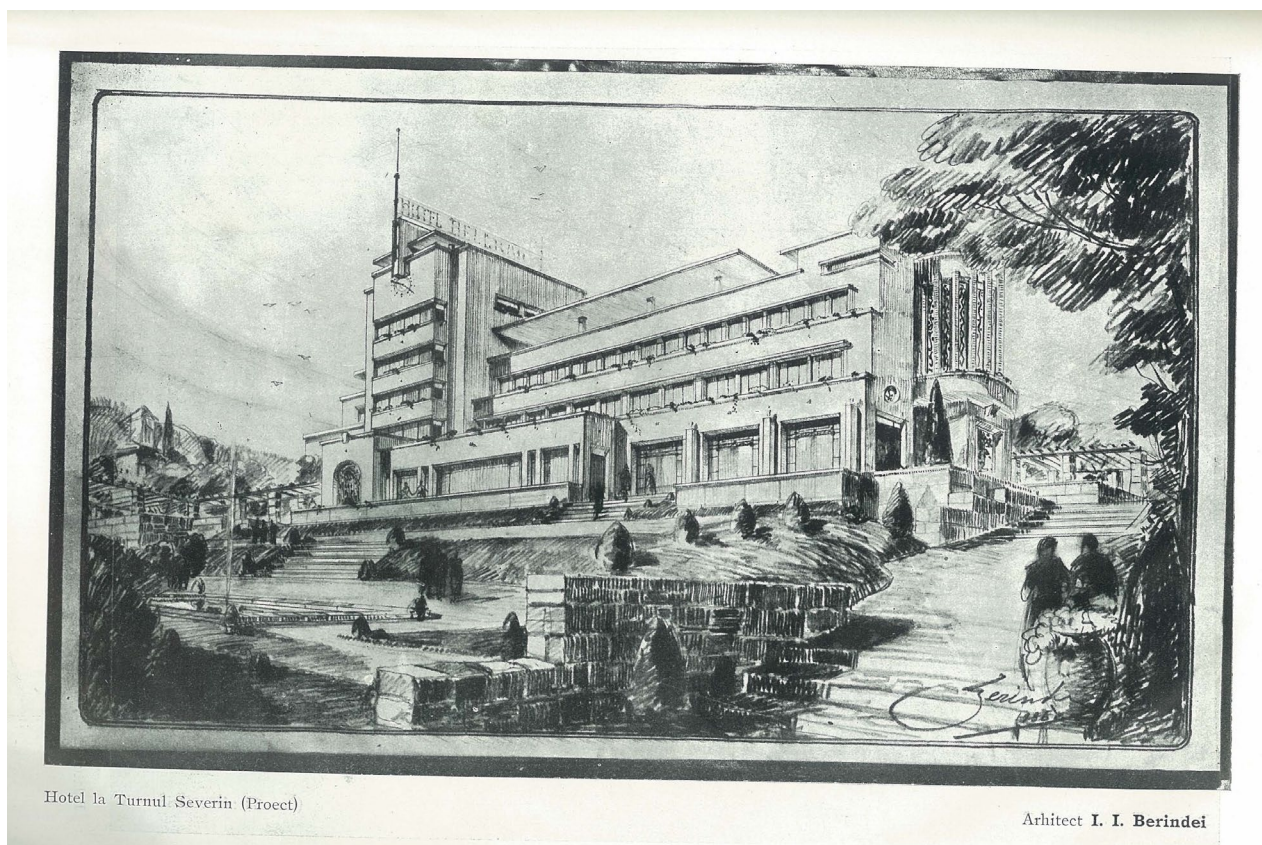

Fig.1 Hotel la Turnu Severin (proiect)

Sursa: Biblioteca UAUM, Revista Arhitectura Nr.8, Aprilie 1937, https://www.uaum.ro/informare-documentare/biblioteca/virtuala/revista-arhitectura/arhitectura%201937_8.pdf

Beneficiarii investiției: CONSILIUL JUDEȚEAN MEHEDINTI

Proiectant general: CEC SOLUTIONS SRL
Sediul Social: Str. Matei Voievod nr.26 Sector 2, București
tel: +40.763.183.569; e-mail: office@cecarchitecture.ro

Întocmit: **Prof. dr. arh. Sorin MINGHIAT** (specialist atestat Ministerul Culturii în domeniul protejării monumentelor istorice, domeniul 3 - studii, cercetări și inventariere monumente istorice, specializarea A - elaborare de studii, cercetări și inventariere monumente istorice)
arh. Emilian-Constantin CALOTĂ
arh. Vlad Alexandru SAFTA

FOAIE DE SEMNĂTURI

Proiect Reabilitare și dotare Secția Recuperare, Medicină Fizică și Balneologie - din cadrul Spitalului Județean de Urgență Drobeta Turnu Severin

Beneficiar: Consiliul Județean Mehedinți

Proiectant **CEC SOLUTIONS SRL**
e-mail: office@cecarchitecture.ro;
Tel: +40.763.183.569

STUDIUL ISTORIC

Maternitate, Strada Carol I nr. 2-4, Drobeta Turnu Severin, cod LMI TL-II-m-B-05965

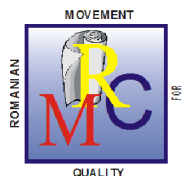
Întocmit / Semnătura

Prof. dr. arh. Sorin MINGHIAT

arh. Emilian-Constantin CALOTĂ

arh. Vlad Alexandru SAFTA

Certificat nr. 889C
ISO 14001 -
Certificat nr. 464M

CEC SOLUTIONS SRL

CUI: RO37978779

Sediu Social: Str. Matei Voievod nr.26 Sector 2,
București

e-mail: office@cecarchitecture.ro;

Tel: +40.763.183.569

cec | ARCHITECTURE
Solutions | INTERIOR DESIGN

Cuprins

1. OBIECTUL ȘI SCOPUL STUDIULUI	
1.1. Localizarea monumentului istoric	
1.2. Evoluția istorică a amplasamentului studiat	
1.3. Descrierea edificiului – amplasare, planimetrie, volumetrie interioară și exterioară	
1.4 Starea actuală a monumentului	
2. Evaluare de ansamblu a imobilului	
2.1 Valoarea de vechime – autenticitate	
2.2 Valoare Memorial – simbolică	
2.3 Valoare urbanistică, arhitecturală și artistică	
2.4 Valoarea de raritate – unicitate	
3. Recomandări, restricții și permisivități	
4. Lucrări și studii consultate	

1. OBIECTUL ȘI SCOPUL STUDIULUI

Studiul are ca obiectiv identificarea și ierarhizarea valorilor istorice, arhitectural-urbanistice, artistice și memorial-simbolice ale monumentului istoric *Maternitate*, cod LMI TL-II-m-B-05965, din Drobeta Turnu Severin și stabilirea condițiilor care decurg de aici în vederea potențării acestor valori și a integrării lor într-un scenariu de intervenție asupra monumentului, în cadrul unui viitor proiect de restaurare.

Cercetarea a avut în vedere studierea documentelor din arhivele publice, din bibliotecile digitale oficiale și a diferitelor surse din mediul online. De asemenea s-a ținut cont de bibliografia generală relativă cu privire la municipiul Drobeta Turnu Severin.

Prin urmare, au existat următoarele componente de cercetare:

- studiul istoriilor generale cu referire la județ și municipiu;
- studiul documentelor din arhive;
- studiul diverselor documentații disponibile online cu referire la zona istorică a municipiului;
- extragerea informațiilor considerate relevante din monografii, care, în esență, reflectă aspecte social-istorice ale comunității;
- preluarea unor cercetări bine documentate;

Elementele colectate au fost sortate în funcție de relevanța lor și au urmărit sintetizarea în vederea concluzionării următoarelor aspecte:

- valoarea socială, culturală și istorică a construcției și eventualele restricții privind intervenția de restaurare;
- constrângerile ce ar putea rezulta din poziționarea amplasamentului în raport cu potențialul arheologic;
- condiționări ce ar putea fi induse de arhitectura sau peisajul din vecinătate;

1.1. Localizarea monumentului istoric

Clădirea ce face obiectul studiului istoric, monument istoric înscris în Lista Monumentelor Istorice cu codul MH-II-m-B-10142 și se situează în Municipiul Drobeta Turnu Severin, pe Strada Carol I nr.2-4. Clădirea construită în anul 1937, face parte din patrimoniul național, încadrată ca monument istoric de importanță locală.

Fig.2. Localizarea imobilului, Sursa: <http://maps.google.ro>

1.2. Evoluția istorică a construcției

„Ascensiunea istorică a Severinului își pierde începuturile în negura timpurilor. O retrospectivă, bazată pe mărturiile arheologice și documentare, ne va îngădui să descifrăm începuturile activității umane pe vatra sa, cum și în împrejurimi. Acest pământ a asigurat oamenilor lui, odată cu bunurile necesare traiului, și condiții prielnice apărării împotriva dușmanilor.

În urmă cu patru milioane de ani, la sfârșitul terțiarului, sau configurat definitiv continentele, insulele, mările și oceanele și cursurile de apă. De atunci, probabil, și-a fixat cursul și bătrâna noastră Dunăre.

Istoria orașului păstrează ca mărturie obiecte ce au folosit drept unelte și arme în cea mai timpurie epocă din istoria omenirii - paleoliticul. Din paleoliticul inferior (1.800.000 - 120.000 î.Hr.) s-au descoperit în zonă o serie de produse ale creației umane, care au putut fi folosite ca arme de vânătoare, dar și în conflictele dintre indivizi, precum: bolovani de silex ciopliți pe o parte sau pe ambele părți. Cele mai vechi urme ale viețuirii umane din spațiul românesc parvin din acest spațiu, de acum 12.000 de ani, la Cazanele Dunării, în peștera Clemente I de la Dubova, unde s-a descoperit un tip aparte de vârfuri de săgeți, având forme apropiate frunzei de salcie, lucrată prin retușare (cioprire mărunță) pe una sau două laturi.¹ În epipaleolitic (10000/8000 - 6000 î.Hr.) s-a stabilizat clima cu patru anotimpuri atât de obișnuită astăzi, concomitent cu definitivarea configurației actualei flore și faune. Odată cu încălzirea treptată a climei s-au transformat și activitățile umane. Comunitatea din zonă trece de la statutul de vânător – culegător la cea de cultivator de plante, omul fiind tot mai mult legat de locul cultivat, de gospodărie și de vatra casei, către care converg toate activitățile. Din această perioadă sa descoperit la Cuina Turcului cea mai veche lucrare de protejare a locuitorilor, un șanț adânc de 1,20 m și lat de 1,80 m (datat cu CM aproximativ 8175 ± 200 î.Hr.).² Pentru protejarea așezărilor erau, de asemenea, fructificate avantajele naturale ale terenului, iar ostroavele Dunării erau folosite drept refugiu. În peștera Clemente II, la Cuina Turcului și la Porțile de Fier s-au descoperit vârfuri triunghiulare și simetrice, dar și forme semilunare³. Din epoca de trecere de la epipaleolitic la neolitic avem cele mai clare dovezi de locuire din zonă, descoperite de arheologi. Acum se manifestă Cultura locală Schela Cladovei, care aduce în istoria veche românească primele unelte pentru agricultură, confecționate în special din os și din corn de ovine, și harpoane

¹ Monografia Municipiului Drobeta Turnu Severin, Mihai Butnariu

² Dacia, Civilizațiile antice din țările carpato- danubiene, Vasile Pârvan

³ Epipaleoliticul de la Cuina Turcului, C.C.S. NICOLĂESCU

folosite la pescuit, în apele Dunării. În urmă cu 8000 - 6500 de ani î.H. la Schela Cladovei se domesticeau animalele și începea cultivarea anticipată a plantelor.⁴ Din analiza dovezilor arheologice descoperite la Schela Cladovei s-a concluzionat că ginta matrimonială pierdea teren în favoarea familiei pereche. Aceste familii locuiau în bordeie sau colibe de suprafață, morții fiind înhumați în interiorul așezării sau chiar în locuințe. Tot din această perioadă datează și apariția cultului strămoșilor, în morminte fiind îngropați membrii aceleiași familii, unde s-au descoperit depuse și ofrande (vârfuri de săgeți, oase de animale). Epoca pietrei șlefuite (5600/5500 - 2500 î.Hr.) a însemnat un salt uriaș în dezvoltarea omului din acest ținut. Ceata primitivă dispare, fiind înlocuită de o formă superioară de organizare - ginta. De bază rămânea, totuși, descendența maternă. Mai multe ginți formau un trib. Este perioada în care se generalizează șlefuirea pietrei, cultivarea plantelor, domesticirea animalelor, precum și inventarea și folosirea pe scară largă a vaselor de lut, care le continuau pe cele de lemn și piatră din epoca precedentă. În neoliticul dezvoltat (4200 - 3500 î.Hr.) așezările devin mai frecvente în acest teritoriu. Așezările de tipul "risipit" încep să fie înlocuite în zonă cu cele de tipul "adunat", unele, fiind întărite cu fortificații și șanțuri de apărare, plasate pe malul apelor, pe boturi de deal sau pe insulele Dunării. Vânătoarea și pescuitul devin ocupații cu caracter secundar, de bază fiind agricultura. Triburile și uniunile de triburi de pe malul Dunării erau bazate pe comunitatea de interese, stabilitatea pe anumite locuri și o ierarhizare mai complexă din punct de vedere al relațiilor sociale. Creșterea potențialului productiv al triburilor va genera conflicte între acestea. Conflictele au determinat și au impus perfecționarea armelor și trecerea la construirea unor lucrări de apărare a așezărilor. La sfârșitul neoliticului (eneolitic 3500 - 2500 î.Hr.) locuitorii erau organizați în triburi și adunau rezerve mari de hrană. Apare toporul de aramă sub formă de daltă, cu tăiș vertical și cu gaură de înmănușare. Des întâlnite erau pumnalele și cuțitele de aramă. La mijlocul acestei perioade, în zonă se manifestă cultura Turda Vinca (3000 - 2800 î.Hr.) caracterizată prin obiecte de ceramică descoperite la Ostrovul Șimian, Ostrovul Banului și Hinova.⁵ În perioada de trecere de la epoca bronzului (2500 - 2000 î.Hr.) se dezvoltă puternic agricultura, datorită plugului tras de vite, dar și creșterii vitelor, oilor și caprelor, în turme. Sunt cultivate suprafețe mari și apar carele cu două, apoi cu patru roți. Metalul înlocuiește piatra atât în domeniul uneltelor, cât și al armelor. Familia pereche este întâlnită tot mai des. Crește rolul bărbatului și, de asemenea, capătă importanță descendența paternă. Se impune Cultura Sălcuța (2800 - 1900 î.Hr.) când localnicii își construiau locuințe de piatră și încep să folosească arama, iar vasele de culoare neagră sau roșie - portocalie erau bogat decorate. După 2500 î.Hr. începe pătrunderea

⁴ Problemele culturii Schela Cladovei, Baroneaț Vasile

⁵ Oltenia romană, D. Tudor

lentă a popoarelor indoeuropene, iar zona este supusă procesului de indoeuropeanizare. În perioada bronzului timpuriu (2000 - 1500 î.Hr.) societatea din zonă se divide, apărând o aristocrație care adună excesul de produse obținute de colectivitate. Creșterea bogățiilor va duce la mărirea stării de nesiguranță și din acest motiv încep să apară centre puternice și fortificate, care presupuneau un mare efort constructiv. În perioada bronzului mijlociu (1550 - 1300 î.Hr.) în zonă va dispărea matriarhatul. Este timpul când se impune cultura Gârla Mare, caracterizată printr-o ceramică aparte. Vasele aveau buza evazată, corpul bombat, gâtul înalt, ornate cu figuri geometrice și spirale. În această perioadă crește gradul de sedentarism al populației, realizându-se un echilibru între cultivarea plantelor și creșterea vitelor în turme. Pădurile din Câmpia Severinului erau în această perioadă defrișate cu toporul din bronz, iar pentru recoltatul plantelor era folosită secera de bronz cu mâner. Carele cu patru roți, trase de vite, transportau produsele, iar cu râșnițele de mână erau măcinate grăunțele plantelor. Familiile mai mari, dar și mai mici, aveau deja proprietate privată și apare, mai rar, proprietatea individuală.⁶ Este perioada când se cristalizează etnicul geto-dacic, ca ramură nordică a tracilor, bine definiți în această zonă la începutul mileniului II înainte de creștinism. Geto-dacii au o remarcabilă cultură materială și spirituală în acest spațiu. Populația dacică folosea ca locuri de așezare sau fortificații punctele obligatorii de trecere, cum ar fi cetățile de pământ de la Bobaița, Ilovăț sau din ostroavele Dunării (Ostrovol Banului și Ostrovol Șimian). Cea mai importantă dintre aceste așezări dacice din zonă este Drubeta. Spre sfârșitul epocii bronzului și începutul epocii fierului datează renumitul tezaur de la Hinova, cu 887 piese din aur și una din bronz. Toate sunt podoabe, brățări și sârme. Din cele 5 kg de aur ale tezaurului, multe sunt în diferite stadii de prelucrare, dovedind că în zonă exista un atelier de bijuterie.⁷ În prima epocă a fierului (1150 - 400 î.Hr.) se accentuează procesul de stratificare socială. Apar cetățile întărite cu valuri de pământ. Uneltele și armele sunt tot mai perfecționate, fiind produse prin prelucrarea fierului. Plugul are brăzdar de fier. Localnicii cred în zei și în nemurirea sufletului. Obștele sătești iau locul celor patriarhale. Câștigarea bogăției devine principalul scop al vieții și drept consecință se îndesesc războaiele de pradă și jaf. Puterea devine ereditară. Între anii 1200 - 800 î.Hr. (epoca fierului timpuriu) se remarcă în zonă cultura Insula Banului, care se va răspândi în toți Balcanii. Această cultură se caracterizează prin așezări fortificate de mari dimensiuni, în care uneltele de bronz încep să fie înlocuite cu cele din fier. În jurul anului 1000 î.Hr., în zonă încep să apară unelte și arme de fier, fiind aduse din sud, probabil din Anatolia, apoi produse prin tehnologie locală.⁸ Primele

⁶ Scurte cercetări arheologice în județul Mehedinți, D. Berciu

⁷ Tezaurul de podoabe tracice de la Hinova, M. Davidescu

⁸ Scurte cercetări arheologice în județul Mehedinți, D. Berciu

date scrise despre tracia nord-dunăreni apar cu prilejul războiului troian (cca 1194 – 1184 î.Hr.) când aceștia sunt menționați de Homer, ca luptători aliați troienilor împotriva grecilor. Între anii 800 și 650 î.Hr. (perioada epocii fierului mijlociu) iese în evidență arealul cultural Balta Verde și Ostrovul Mare, cultură de interferență a ilirilor cu tracia (datorat probabil infiltrării unui grup iliric ce va fi asimilat de masa traco-getică a localnicilor). Conflictele militare erau frecvente și sunt dovedite de existența fortificațiilor și a diversității armelor. Calul juca un rol important și era folosit pentru tractare și pentru călărie. Începe consolidarea familiei patriarhale, cu toate că organizarea gentilică - matrimonială nu dispăruse. Apare aristocrația gentilico-tribală constituită din conducători ai cetăților militare. Morții acestei aristocrații erau îngropați în morminte deosebite. Apar uniunile de triburi. Zamolxis, zeul nemuririi, era venerat de localnici. Cu 600 de ani înainte de creștinism, în zonă s-a generalizat roata olarului, a apărut războiul de țesut, se prelucrau pieile, iar trocul dezvolta legăturile cu alte comunități. Locuințele devin mai trainice, lucrate din lemn și piatră, cu una sau mai multe camere, dar rămâneau dominante bordeiele și semibordeiele. A doua epocă a fierului (400 -106 î.Hr.) este caracterizată prin generalizarea metalurgiei, emiterea și folosirea primelor monede locale, cristalizarea claselor sociale și folosirea scrisului. Este perioada de înflorire a statului dac. Tot acum, în zonă, pătrund violent celții care aduc în zonă spada de fier cu două tăișuri, scutul și coiful de metal și roata olarului, care contribuie la intensificarea metalurgiei. Odată cu trecerea la folosirea plugului cu brăzdar de fier, se trece la agricultura propriu-zisă. Moneda circula acum frecvent. Inițial s-au folosit monedele grecești, apoi monede locale de argint. Prima mențiune despre geți ne parvine de la Herodot „părintele istoriei” (514 î.Hr.) care, prezentând campania împăratului persan Darius, scrie că geții (din sudul Dunării), spre deosebire de alte neamuri trace, au hotărât să reziste. Această decizie a fost considerată de Herodot drept „nesăbuită”, deoarece geții au fost „*robiți pe dată, măcar că ei sunt cei mai viteji și cei mai dreapți dintre traci*”. Herodot a mai arătat că „geții se cred nemuritori”. După moarte, sufletul merge la divinitatea supremă, Zamolxis. Poporul dac din nordul Dunării va atinge apogeul său în timpul regatului lui Burebista, despre care Strabon spune că „*a ajuns în fruntea neamului său, care era istovit de războaie dese*”, ceea ce înseamnă că unificarea a fost precedată de o perioadă de războaie tribale crâncene. După destrămarea regatului lui Burebista (asasinat în 44 î.Hr.), aceste ținuturi au fost stăpânite de Deceneu, Comosicus, Corylus și, apoi, Cotiso care obișnuia să facă dese incursiuni peste Dunăre, în sud, mai ales în timpul iernii, când apa fluviului era înghețată. Deoarece istoricul Florus scrie că „*dacii lui Cotiso trăiesc nedezlipiți de munți*” ne determină să-i localizăm regatul în zona în care munții se întâlnesc cu Dunărea. Așa se explică și faptul că treceau fluviul cu ușurință pentru incursiuni de pradă în Imperiul Roman. În secolul I î.Hr. stăpânirea romană se consolidase definitiv în dreapta Dunării, prin

ocuparea efectivă a teritoriului și pacificarea diferitelor triburi iliro-traco-celtice. Prezența Imperiului Roman pe celălalt mal al fluviului, conjugată cu incursiunile de jaf ale dacilor, va conduce la un conflict inevitabil între daci și romani. Prezența Imperiului Roman pe celălalt mal al fluviului, conjugată cu incursiunile de jaf ale dacilor, va conduce la un conflict inevitabil între daci și romani. Pe fondul accentuării contradicțiilor dintre Dacia și Imperiul Roman, în iarna anului 85/86 d. Hr. o oaste dacică pătânde la sud de Dunăre, atacând și ocupând mai multe castre. Domițian angajează tratative cu Decebal și încheie în anul 89 o pace de compromis. Vasile Pârvan susține că Drobeta exista cu mult înainte de cucerirea romană, iar atunci când aceștia au ajuns aici, cetatea atinsese apogeul său. Pe timpul săpăturilor din castru, s-a descoperit o monedă greco-macedoneană din anul 150 î.Hr., ce dovedește nu numai o mai veche existență a așezării, dar și legăturile acesteia cu lumea macedoneană. Ca argument al existenței Drobetei drept centru de civilizație, cu mult înainte de cucerirea romană, Pârvan susține că terminația „eta” este comună cu a cetății Egeta, de pe malul celălalt al Dunării și care, după cucerirea romană din 27 î.Hr., se va numi Pontes. „Drubeta” în limba geto-dacică ar însemna „Despicata” sau „Așezarea de la despicătură”, întrucât la est de castru, Dunărea „se despică” în două brațe ce îmbrățișează Insula Șimian. Rădăcina „drub” înseamnă „despicat” la care se adaugă terminația „eta”. Referitor la denumirea de „Drubeta” (Drobeta) s-au emis mai multe ipoteze. Astfel, Nicolae Iorga susține că această denumire ar avea semnificația de „stejăriș”, provenind de la cuvântul trac „drueta” adică „stejăriș”.⁹ Grigore Mateescu susține că această denumire ar deriva din numele zeului cavalier „Deus Dobrotes” și, în sfârșit, după F. Cumont, ar proveni de la numele dac „Drebita”.

⁹ Orașele Iltene, Nicolae Iorga

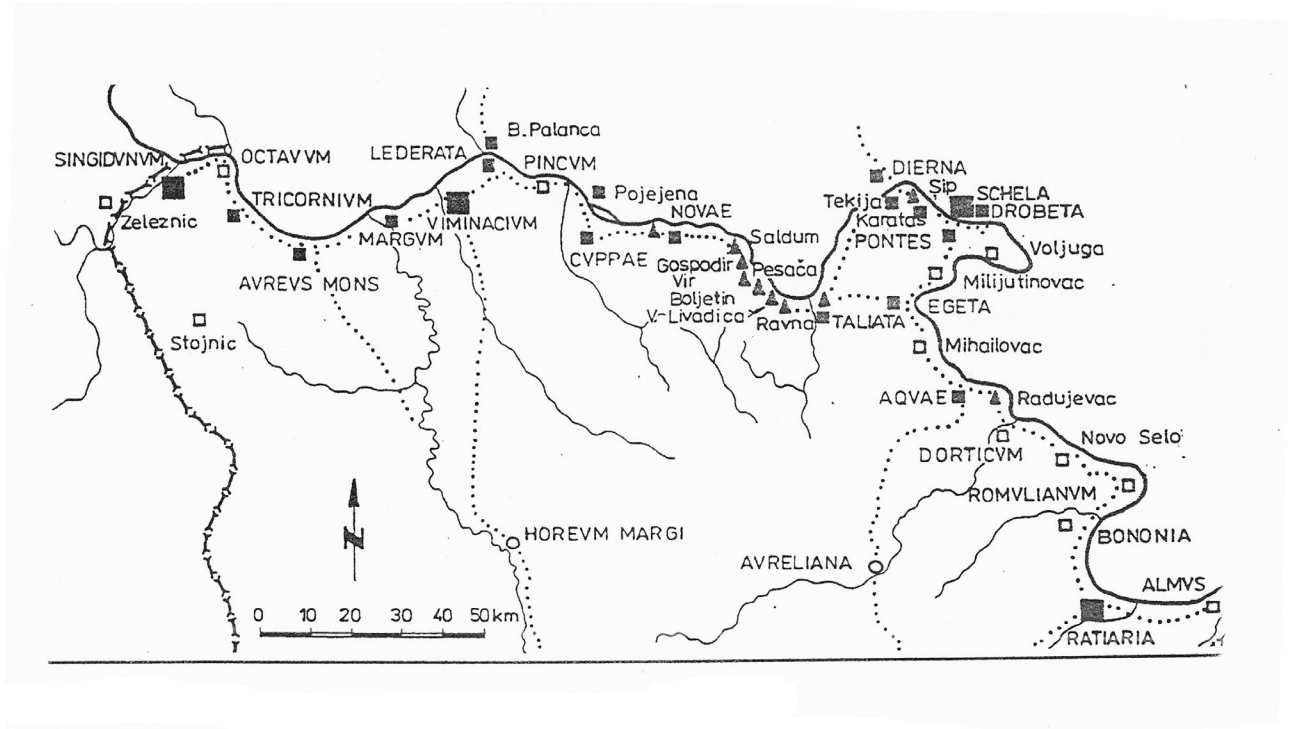

Fig.3. Limesul provinciei Moesia Superior (anii 86-101), apud Gudea, 1996, fig1

Cert e că numele este redactat prima dată de Ptolomeu și uneori apare Drubeta, alteori Drobeta. După ce romanii își consolidează granița pe Dunăre, ei vor organiza numeroase expediții împotriva dacilor din nordul Dunării, ce vor culmina cu cele două războaie din vremea lui Traian (101-102 și 105-106). Drobeta intră în istorie o dată cu începerea acestor campanii romane conduse de Traian.

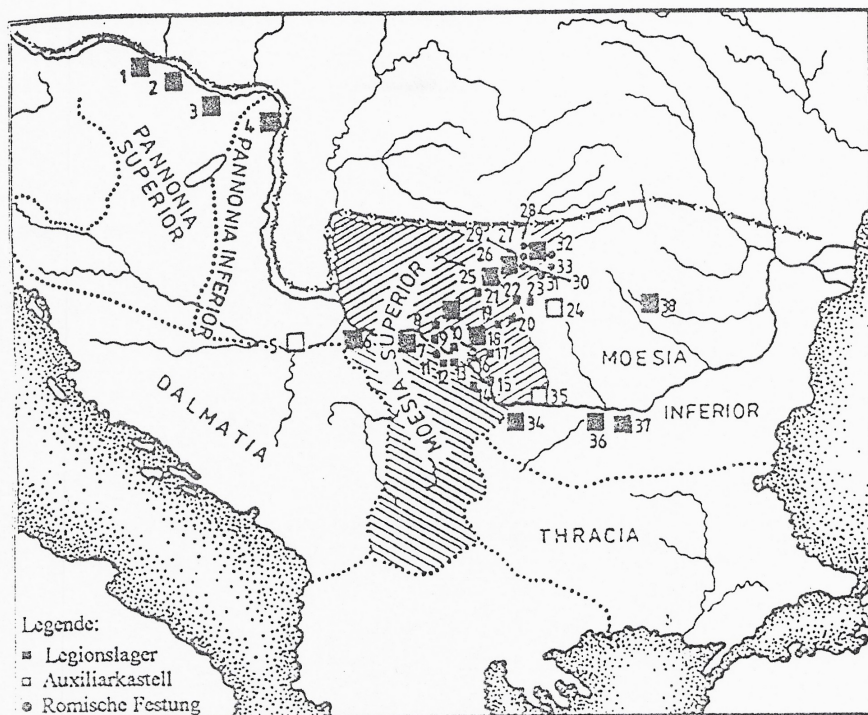

Abb. 2 - Karte der Provinz "Grossbermoesien" (101-106 n. Chr.) mit Angabe der sicheren Legionslager und Hilfstruppenkastelle

Liste der Legionslager und Hilfstruppenkastelle auf der Karte (Abb. 2)

1. Vindobona 2. Carnuntum 3. Brigetio 4. Aquincum 5. Sirmium?
6. Singidunum 7. Viminacium 8. Vărădia 9. Pojejenaã
10. Tekija 11. Lederata 12. Brnjica-Česava 13. Donji Milanovac
14. Brza Palanka 15. Batoji 16. Izvoarele 17. Drobeta
18. Schela Cladovei 19. Cărunele 20. Pinoasa 20 a. Berzovia
21. Jupa 22. Vârtoș 23. Bumbesti 24. Buridava - Stolniceni
25. Zăvoi 26. Sarmizegetusa - Ulpia Traiana 27. Grădiștea Muncelului
28. Vârful lui Pătru 29. Jigorul Mare 30. Comărniceș
31. Costești 32. Luncani 33. Muncelul 34. Arcar
35. Islaz 36. Oescus 37. Svistov 38. Drajna de Sus

Fig.4 Harta provinciei Moesia Superior în anii 101-106, cu amplasarea castrelor de legiune și a castrelor auxiliare cunoscute arheologic, apud Gudea, 1996, fig 2

Deoarece încă din primul război daco-roman, trupele lui Decebal au încercat, de mai multe ori, să dea foc podurilor de lemn ce fuseseră construite peste Dunăre, de către romani, dar și datorită pericolului ce-l prezentau sloiurile de gheață pe timp de iarnă, ce ar fi împiedicat aprovizionarea trupelor romane de pe malul stâng al Dunării, Traian a hotărât să se construiască un pod de piatră, care să-i faciliteze accesul pe capul de

pod de la Drobeta. În acest scop, l-a adus pe renumitul Apolodor din Damasc, cel ce mai construise podul de peste râul Togo din Spania și cel care, ulterior, va construi celebra Columnă de la Roma. Construcția podului demonstra dorința romanilor de a realiza o cucerire de durată, care să-i permită o exploatare îndelungată a bogățiilor Daciei. Podul s-a construit între Drobeta și Pontes. Construcția podului s-a făcut în anii 103 - 105 și a constituit o mare cucerire a tehnicii antice. Podul era cel mai lung pod de piatră din Imperiul Roman, de 1135 metri, o lățime de 14,55 metri și o înălțime de 18,60 metri. În apa Dunării s-au construit 20 de pile, iar la capete, pe uscat, erau două porți. Picioarele erau construite din blocuri de piatră necioplită și căptușite cu cărămidă arsă, iar suprastructura, bolțile și pardoseala, din lemn de stejar. Apolodor a folosit pentru construcția podului chesoane din lemn, pe care le-a scufundat în apă, după ce i-a micșorat debitul prin abaterea vadului printr-un canal, ale cărui urme se pot observa și astăzi, pe sub colinele de pe malul sârbesc. Referindu-se la această deosebită construcție, Dio Cassius scria: „Traian construi peste istm un pod de piatră pentru care nu știu să-l admir îndeajuns. Minunate sunt și celelalte construcții ale lui Traian, dar aceasta e mai presus de toate acelea... Trebuie să ne uimească și felul meșteșugit în care a fost așezat în mijlocul fluviului fiecare stâlp, într-o apă plină de vârtejuri, într-un pământ nămolos, de vreme ce, cursul apei nu putea fi abătut.” Din Drobeta, drumurile conduceau prin munți, la Sarmisegetuza, prin Dierna (Orșova), spre Tibiscum, iar către Drobeta, Traian a dispus să se taie drum în stânca de pe malul drept al Dunării. În amintirea construcției acestui drum, la Golabrda, s-a inscripționat „Tabula Traina” (azi înălțată cu 20 de metri) ce străjuie Cazanele Mari. În apropierea capătului de pod, romanii au construit pe malul dacic un castru denumit Drobeta, iar pe celălalt mal un alt castru, numit Egeta (mai târziu Pontes), deoarece apărarea podului necesita la extremitățile sale posturi întărite. Castrul de pe malul stâng avea o formă dreptunghiulară și o suprafață de aproape două hectare. Era înconjurat din toate părțile de zid, care se prelungea, din partea de sud-vest, până la portalul podului. Accesul nu se făcea decât prin castru pentru persoanele care doreau să treacă pe pod, sau care veneau de pe malul celălalt. Colțurile castrului erau rotunjite și întărite cu câte un turn, iar fiecare latură avea câte o poartă (în total patru porți), fiecare străjuită de câte două turnuri. În centrul castrului se aflau: o curte interioară înconjurată de camerele pentru arme, sala festivă și clădirea comandantului. Castrul a fost construit după concepția strategică a romanilor și trebuia să adăpostească 300 de familii, care formau garnizoana pentru apărarea podului. Interiorul castrului era împărțit în străzi, ce se intersectau în unghi drept, ca o tablă de șah. Ca și în alte orașe create de romani, și la Drobeta prima grijă a fost amenajarea unui canal de scurgere pe sub străzile publice și construcția apeductelor pentru aprovizionarea cu apă. Apa, ajunsă astfel în cetate, era împărțită prin țevi de plumb la fântânile publice și casele particulare, la cerere și contra unei plăți

corespunzătoare. Pentru nevoile soldaților, la 150 metri spre vest de pod, s-au construit termele care aveau aburi, apă fierbinte, apă rece, săli de masaj și teren pentru exerciții fizice. Aceste terme sunt considerate ca fiind cele mai mari de pe teritoriul Olteniei romane. Sistemul de fortificații de la Drobeta a fost conectat la o rețea densă de drumuri, menite să ușureze deplasările de trupe și aprovizionarea acestora. După înfrângerea lui Decebal, Dacia este proclamată provincie romană, iar Traian rămâne în Dacia până la începutul lui 107. Între 107-109 se construiește drumul Apulum-Tibiscum-Dierna, iar de aici pe Dunăre, până la Drobeta. Această comunicație va juca un rol remarcabil în circulația mărfurilor. Cercetările mai recente au dovedit că Drobeta era așezată pe o suprafață de teren, situată acum între străzile Smârdan și Călărași, iar în nord până aproape de bulevardul Tudor Vladimirescu. Orașul avea o intensă viață publică, sub conducerea colegiilor de magistrați. În oraș erau mai multe asociații de meșteșugari: zidari, lemnari, dulgheri, pietrari etc. Numai în câțiva ani după cucerirea Daciei, Drobeta devine cunoscută în toată lumea civilizată romană, ceea ce determină pe marele geograf Ptolemeu (sec. II d. Hr.) să o menționeze ca pe o localitate importantă. De fapt, mai mulți specialiști susțin că la Drobeta stăpânirea romană ar fi început, înainte de războiul din 101-102, dar pregătirea ei pentru apărare a început mai târziu. Pe timpul lui Hadrian, Dacia cunoaște prima reorganizare în anii 118-119, Drobeta fiind inclusă în Dacia Inferior (care cuprindea Oltenia și sud-vestul Transilvaniei). Provincia a fost întărită cu numeroase alte castre și tabere fortificate. În Drobeta, administrația orașului se ocupa nu numai de probleme militare, dar și de cele economice sau edilitare (pavarea străzilor). Pe timpul împăratului Septimiu Sever (193-211) se va manifesta o grijă deosebită față de orașele Daciei. Din cele 10 orașe existente în această provincie romană, patru aveau titlu de colonie (Drobeta, Dierna, Potaisa și Sarmisegetuza) iar șase au fost proclamate municipii. Drobeta a fost atacată în anul 245 de carpi, apoi în anii următori de goți și huni, care l-au distrus parțial. Pe timpul împăratului Filip Arabul (244-249) sunt fortificate orașele din Dacia sudică, printre care și Drobeta. Între 268-270, Claudiu încearcă, fără succes, să-i izgonească pe goți, dar nu reușește. Retragera totală va avea loc între anii 270-275, pe timpul împăratului Aurelian (s-a acceptat ca an al retragerii 271). Imperiul Roman va păstra, pentru siguranța teritoriului din sudul Dunării, câteva capete de pod întărite, care să facă față atacurilor populațiilor barbare. Printre aceste puncte s-a numărat și Drobeta. Cercetări arheologice recente dovedesc că Drobeta împreună cu alte castre de pe malul stâng al Dunării vor rămâne încă multe decenii, după retragera aureliană, sub administrație romană. Drobeta, care a suferit mari distrugerii, se va reface doar în timpul lui Constantin cel Mare (306-337). Acesta va restabili

autoritatea pe Dunăre. Castrul de la Drobeta, găsit distrus, a fost reclădit după un plan nou, utilizându-se materialul recuperat din vechile clădiri dărâmate (uneori s-au folosit pentru zidărie chiar statui dărâmate). Constantin cel Mare a stăpânit Oltenia de astăzi o scurtă perioadă de timp (circa trei decenii). Perioada domniei lui Justinian (527-563) este ultima perioadă de înflorire a Drobetei antice. Imperiul Roman era deja greizat, cu capitala la Constantinopol. Justinian reface o parte din centrele urbane romane de la nord de Dunăre, printre care și Drobeta, denumită vremelnic "Theodora" după numele împărătesei. La sfârșitul secolului al VII-lea, Drobeta a suferit de pe urma atacurilor avarilor, din această perioadă nemaexistând prea multe date despre viața localnicilor. Chiar dacă orașul nu se mai menține drept centru economic și militar, așezarea va continua să existe. Acest lucru este dovedit de monezile din timpul împăraților Mauriciu, Vasile I și Leon al V-lea (886- 916). Limba română a căpătat trăsăturile sale proprii în secolele VII, VIII, IX și X, dezvoltându-se independent de celelalte limbi romanice. Contactul nemijlocit cu slavii va conferi limbii române un caracter particular. Acest proces a avut o evoluție asemănătoare și în ținutul Severinului, care reapare în istorie în contextul presiunii regatului maghiar, exercitată de-a lungul Dunării în zona Porțile de Fier și a ciocnirii intereselor acestuia cu ale Imperiului sud-dunărean al Asăneștilor. O fortificație feudală românească, din prima jumătate a secolului al XIII-lea, a fost descoperită și în castrul Drobeta. Deasupra ruinelor castrului se întindea o așezare civilă de bordeie, având și o bisericuță de rit greco-oriental.¹⁰ Această fortificație făcea parte dintr-un organism militar al populației românești din zonă, care în acea perioadă era deja organizată în formațiuni politice. După construirea Cetății Severinului, în jurul anului 1230, ungurii organizau de aici expediții de cotropire și jaf la sud de Dunăre. Cetatea mai avea menirea de a opri atacurile bulgarilor. Ținuturile vecine, cunoscute drept cnezatele lui Ioan și Farcaș, voievodatele lui Litovoi și Seneslau, se aflau la grade diferite de dependență față de regatul maghiar. Cetatea Severinului era formată dintr-o incintă interioară de formă dreptunghiulară, având patru turnuri pătrate la colțuri și un al cincilea, în mijlocul laturii de est. După 1419 s-a mai adăugat o incintă exterioară, care o înconjură pe cea veche pe trei laturi, având colțurile rotunjite și dispunând de două bastioane semicirculare. Către mijlocul secolului al XV-lea, s-au ridicat construcțiile din partea de sud a cetății. Spre vest și spre nord, zidul cetății se sprijinea pe o coastă abruptă, în timp ce spre est avea un șanț de apărare. Grosimea zidului la bază atingea 4 metri, iar înălțimea de opt metri. În mijlocul laturii de est și în partea de nord-vest se aflau turnuri semicirculare deschise care permiteau așezarea pieselor de artilerie.¹¹ Tumul de observație (Tumul lui Sever) construit sub formă de paralelogram, avea o înălțime de 11

¹⁰ Cetatea medievală a Severinului, Alexandru Bărcilă

¹¹ Istoria militară a poporului român, vol II, Editura Militară

metri, o grosime de 9 metri și o lățime de 2,5 metri. În 1481, când turcii se îndreptau să cucerească Chilia, oștile otomane conduse de frații Aly-bey și Schender-bey cuceresc și distrug prin devastare, din nou, Cetatea Severinului. Este perioada când județul Mehedinți apare atestat documentar, prima dată, la 27 ianuarie 1483, ca cel mai mare din cele 17 județe ale Țării Românești (situația se va menține până în deceniul al IV-lea al secolului XIX-lea). Mehedințiul s-a constituit ca unitate administrativă în acești ani prin unificarea unei părți a județului de Baltă cu fostul județ al Motrului. Numele de "Mehedinți" vine probabil de la Cetatea "Ad-Mediam" (Mehadia). În 1495, când a fost atestată documentar bănia Craiovei, funcționa concomitent și bănia Mehedințiului, subordonată celei de la Craiova. În urma atacului din 17 august 1524 nunțul apostolic din Ungaria anunța ulterior că turcii au distrus Severinul și o parte din Orșova, ulterior părăsindu-le. După anul 1524, Severinul decade din cauza împrejurărilor potrivnice și a permanentelor atacuri otomane. După distrugerea cetății și devastarea orașului, acestea vor fi părăsite de locuitori și, după un veac, totul va fi descris de contele Marsigli ca fiind doar o ruină. După dărâmarea Cetății Severinului, acest nume va fi păstrat de platoul dintre Dunăre, Topolnița și dealul Vărănic. Denumirea va fi păstrată nu numai de tradiția populară a localnicilor, ci apare pe multe hărți ale timpului. Astfel, pe o hartă din 1584, întocmită de Iacob Castoldo, locul este marcat cu numele de "Severianum". La fel apare pe o hartă turcească cu acest nume un sangiat (unitate administrativă). Pe o altă hartă a lui Nicolaus Visscher din Amsterdam apare clar denumirea de Severin.¹² Dintr-un hrisov din timpul lui Radu-vodă aflăm că familia lui Preda Buzescu stăpânea "Câmpia Severinului" pe care, ulterior, a dăruit-o la doi credincioși români, slujitori ai acestei familii – unul Avramescu care a primit partea dinspre Dudașul Schelei, iar un altul Uditescu, care a primit partea pe care s-a constituit actualul oraș. În timpul lui Constantin Brâncoveanu (1688-1714) s-au reparat de către turci cetățile Vidinului și Cladovei, folosindu-se piatra și cărămizile din ruinele vechiului oraș, multe vestigii și înscrisuri romane distrugându-se și pierzându-se.¹³ În „Tabla geografică a Țării Românești” a stolnicului Constantin Cantacuzino, editată la Padova, în 1700, găsim menționat un câmp "cu un turn alături, fiind vorba de Turnu lui Sever".

¹² Turnu Severin - trei secole de viață medievală, în Arhivele Olteniei, Alexandru Bărcilă

¹³ Scurte cercetări arheologice în județul Mehedinți, Dimitrie Berciu

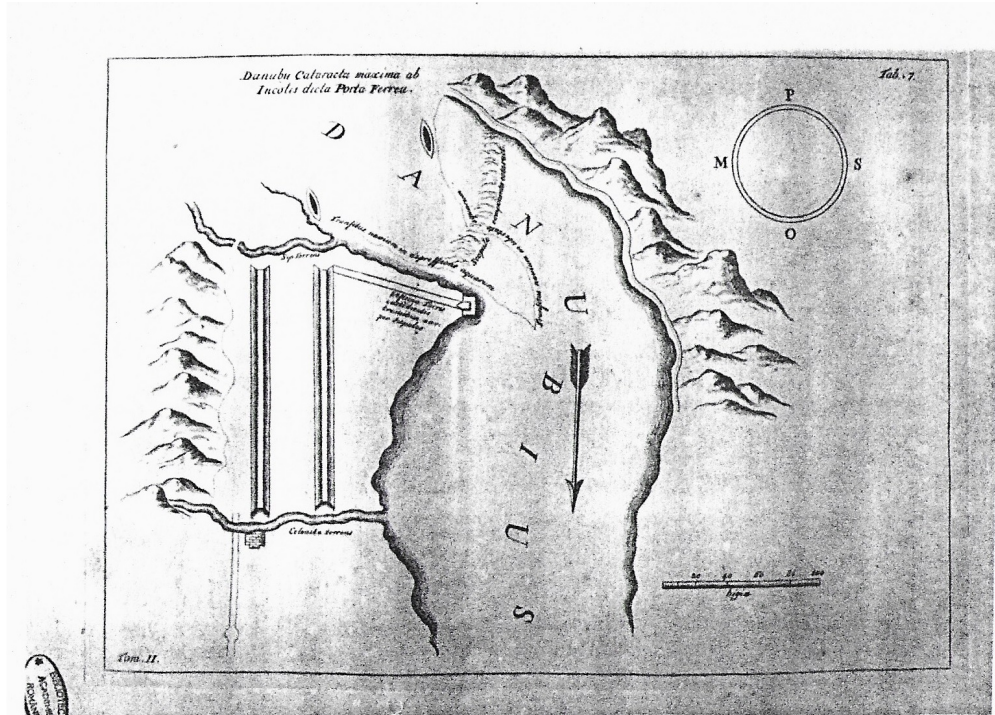

Fig.5 Fortificații în zona Severinului și a Porților de Fier (Marsigli 1726)

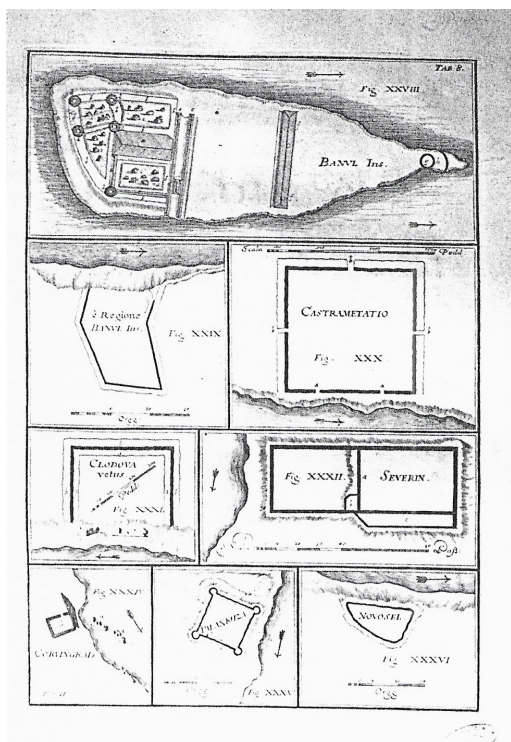

Fig.6 Fortificații în zona Severinului și a Porților de Fier (Marsigli 1726)

Epoca feudală, cu nesfârșitele sale frământări, dovedește importanța pe care a avut-o Severinul în această parte a Europei. Începând cu Pacea de la Adrianopole, din 1829, Severinul intră în epoca modernă a istoriei sale. După războiul ruso-turc din 1828-1829, Turcia a fost înfrântă, iar prin Tratatul de la Adrianopole, Țara Românească reia stăpânirea asupra raialelor turcești de pe malul stâng al fluviului, obține liberalizarea comerțului și a navigației pe Dunăre, creindu-se condiții pentru apariția și dezvoltarea relațiilor de producție capitaliste. Ulterior anului 1830, prin efectele păcii dintre turci și austrieci și ale Regulamentului Organic, s-a declanșat primul proces al intrării Principatelor Române în Europa. Navigația pe Dunăre făcea necesară existența unui port în aval de Cazane, unde apele să fie liniștite, iar vasele să poată ierna și unde să se execute lucrări de reparații. Singurul loc favorabil unui asemenea port era platoul Severinului, care, pe lângă condițiile mai sus amintite, oferea și posibilitatea realizării căilor de comunicații pe uscat, pentru legătura cu restul țării.

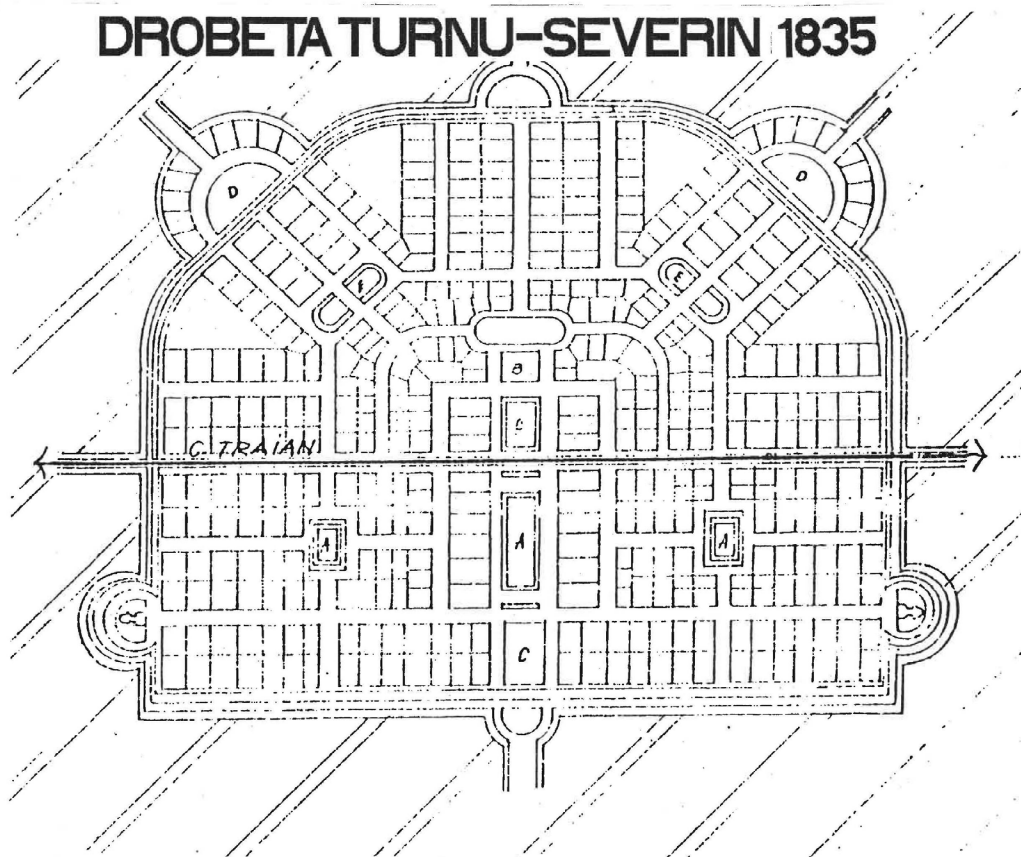

Fig.7 Plan Drobeta Turnu Severin 1835

În martie 1833, generalul Kiseleff vizitează ruinele Drobetei și apoi, Cemețiul, care încă nu fusese refăcut după ce a fost ars de turci la 6 august 1828 și, în plus, a fost lovit de inundațiile Topolnicei câteva primăveri la rând.¹⁴ „Locuitorii veniți să-l întâmpine pe guvernator i-au solicitat strămutarea orașului în Câmpia Severinului, în jurul castrului roman, deoarece majoritatea caselor din Cemeți trebuiau și așa să fie refăcute”. Generalul Kiseleff „era un bărbat mărinimos, cu un larg cerc de vedere, mai mult francez decât rus, mai mult european, «filosof» politic în sensul veacului al XVIII-lea, decât împuternicit militar al unei puteri înapoiate în cultură, într-o provincie ocupată a Turciei. Lui îi plăceau frazele frumoase și cuvintele spirituale, dar pe lângă acestea era un desăvârșit funcționar civil...”¹⁵ Pentru construcția orașului era cedat venitul ce revenea statului „cu pescăria fluviului Dunărea din Valahia mică” pe trei ani (1833, 1834 și 1835). Cu banii obținuți urma să se cumpere moșia „Câmpul Severinului”, iar din sumele rezultate prin vânzarea locurilor de casă urma să se construiască o biserică, o casă pentru primar, un tribunal, un birt, o școală și o închisoare.¹⁵ Suprafața orașului urma să fie de 396.000 de stânjeni pătrați din care: 76.000 urmau să fie ocupați de piețe și străzi, 120.000 de stânjeni pătrați pentru a acoperi cerințele boierilor și ale negustorilor din Cemeți, iar restul de 200.000 pentru locuri de casă ce urmau să fie vândute cu 4 lei și 50 de parale stânjenul pătrat. Orașul era proiectat pe terenul din fața piciorului podului lui Traian, (teren care a fost împărțit în 500 locuri de casă, ce trebuiau vândute locuitorilor din Cemeți. Printr-un alt raport înaintat la 24 iunie 1833 de primarul Cemețiului, Ioan Gărdăreanu și de inginerul orașului, Moritz von Ott, către vornicul Țării Românești, propuneau ca piața principală a noului oraș să poarte numele guvernatorului Kiseleff, iar a doua piață plasată în estul orașului, cu tot cartierul din jurul acestuia să poarte numele de Filipescu. În august, cei doi au mai trimis un raport vornicului propunând ca o a treia piață plasată în vestul localității să se numească „Știrbei”, iar o alta, dinspre nord, să fie numită „Ghica”.¹⁶ Alexandru Ghica (1834-1842), un domnitor cu vederi progresiste și preocupări constante pentru dezvoltarea orașului Turnu Severin, a fost considerat „al doilea întemeietor al Severinului”. Domnitorul a însărcinat pe vornicul (ministru de interne) Mihail Ghica să se ocupe îndeaproape de problemele pe care le ridica întemeierea noului oraș. În acest scop, în toamna anului 1835 a fost trimis inginerul Xavier Vilacroz la fața locului pentru a întocmi noul plan de construcție. Deoarece fostul plan prevedea să cuprindă și castrul roman, existând riscul ca multe vestigii istorice să fie distruse sau să fie împiedicate viitoarele cercetări din cauza

¹⁴ Istoricul orașului Turnu-Severin, C. Pajură, D.T. Giurăscu

¹⁵ Istoria poporului românesc, Nicolae Iorga

¹⁶ Arh. stat Mehedinți, fond Primăria T. Severin

construcțiilor, el nu este de acord cu aplicarea acestuia, indicând ca centrul viitorului oraș să fie la nord de ruinele Cetății medievale. A motivat această modificare și prin dorința de a proteja piciorul podului lui Traian, dar și prin faptul că noul loc avea mai multe izvoare care să permită o bună alimentare cu apă a localității. Decizia de a păstra intacte terenurile pe care se aflau vestigiile arheologice dovedește înțelepciunea și respectul inginerului Vilacroz față de trecutul istoric al țării. Alexandru Ghica (1834-1842), un domnitor cu vederi progresiste și preocupări constante pentru dezvoltarea orașului Turnu Severin, a fost considerat „al doilea întemeietor al Severinului”. Domnitorul a însărcinat pe vornicul (ministru de interne) Mihail Ghica să se ocupe îndeaproape de problemele pe care le ridica întemeierea noului oraș. În acest scop, în toamna anului 1835 a fost trimis inginerul Xavier Vilacroz la fața locului pentru a întocmi noul plan de construcție. Deoarece fostul plan prevedea să cuprindă și castrul roman, existând riscul ca multe vestigii istorice să fie distruse sau să fie împiedicate viitoarele cercetări din cauza construcțiilor, el nu este de acord cu aplicarea acestuia, indicând ca centrul viitorului oraș să fie la nord de ruinele Cetății medievale. A motivat această modificare și prin dorința de a proteja piciorul podului lui Traian, dar și prin faptul că noul loc avea mai multe izvoare care să permită o bună alimentare cu apă a localității. Decizia de a păstra intacte terenurile pe care se aflau vestigiile arheologice dovedește înțelepciunea și respectul inginerului Vilacroz față de trecutul istoric al țării. Prin ordinul nr. 1003 al Ministrului de Interne, inginerul statului, Xavier Vilacroz, a fost însărcinat în 19 oct. 1835 să proiecteze noul oraș. După întocmirea planului, acesta a fost dezbătut și aprobat de către Sfatul Administrativ al țării. Ulterior a primit acordul domnitorului și, printr-un decret din 28 februarie 1836, inginerul Moritz von Ott a fost numit să pună proiectul în aplicare, primind titlul de „inginer al orașului”. Planul era stabilit pentru 500 de familii și prevedea o rețea stradală regulată, ce se intersecta în unghi drept, cu piețe largi și cu multe spații verzi, fiind inspirat din modelul orașelor apusene. Locurile de casă erau împărțite în trei categorii: cele din centru, de pe strada dinspre Dunăre și cele cu fațada înspre piețele mari, erau în categoria I, pentru care un stânjnen pătrat urma să fie plătit cu doi lei; cele din categoria a II – a, plasate în jurul centrului orașului, urmau să fie plătite cu un leu și două parale stânjnenul pătrat; iar cele de categoria a III - a urmau să fie vândute cu prețul de un leu stânjnenul pătrat.¹⁷ Noul oraș cunoaște de la început o dezvoltare de tip burghez, care-și va pune amprenta atât asupra vieții economice, cât și a ocupațiilor de bază ale cetățenilor (negustori, meșteșugari, funcționari etc.). Caracterul burghez al orașului va fi imprimat mai ales de străinii ce se stabileau în oraș și care aduceau cu ei civilizația și mentalitatea apuseană. Aceste elemente burgheze apusene vor impulsiiona viața economică a localității. În anul 1838, s-a construit prefectura, iar în 1839, datorită înmulțirii

¹⁷ Arh. stat Mehedinți, fond Primăria T. Severin

cererilor, se procedează la o nouă vânzare a locurilor de casă. În anul următor sunt alocați 1500 de stânjani pătrați pentru amenajarea unei **grădini publice**. În anul 1841, capitala județului se mută de la Cemeți la Turnu Severin. Cu acest prilej se mută în noua localitate prefectura, tribunalul și poliția. Atunci, în Severin nu erau construite decât 7-8 case, iar o perioadă de timp demnitarii locali lucrau în noul oraș și făceau naveta la Cemeți. După mutarea dregătoriilor județului, dezvoltarea edilitară a noului oraș se înviorează. Un an mai târziu, în 1842, este consimțită prima biserică pe cheltuiela maiorului Ioan Ciupagea, care deținea funcția de președinte al tribunalului din Severin. Biserica și-a ales ca hram Adormirea Maicii Domnului. Guvernul a contribuit la construcția acesteia cu o sumă de 400 de galbeni. Și astăzi în limbajul uzual, biserica este denumită „Maioreasa”. Între 1842-1848, pe timpul domniei lui Gheorghe Bibescu, **se amenajează grădina publică a orașului, așa cum a fost prevăzută în proiectul lui Xavier Vilacroz.**

Între 1848-1850, locuitorii severinului trec prin momente grele deoarece orașul a fost ocupat de trupele turcești și rusești care erau încă tiruite în oraș.

În 1851 a fost ales primar al orașului Pârvu Vercescu. În același an a fost numit prefect al județului N.A. Niculescu, un bun organizator care a atras funcționari capabili și străini cu ajutorul cărora să stimuleze dezvoltarea economică. 1851 este anul în care a început dezvoltarea economică a orașului odată cu construirea Agenției în port, a vamei și pichetul de grăniceri. Șantierul naval se înființează în anul 1852 și se pune în circulație care lega Severinul de Craiova, ocolind Cernețiul, fapt ce va duce la o decădere a acestuia. În anul 1853 în Turnu Severin se regăseau 250 de case și, odată cu dezvoltarea portului, devine principalul exportator de vite și cereale spre Austria. Primele sisteme de iluminat au fost introduse în Severin. Până atunci camerele erau iluminate de focul din vatră, în care ardeau lemne lungi. În 1855 au fost introduse lumânările de seau. Între anii 1853-1857 orașul a trecut printr-o perioadă grea ca urmare a ocupației rusești, urmată de cea turcească și ulterior de armata austriacă. Prima construcție cu funcțiunea de școală publică a fost construită din fondurile populației, între anii 1857-1859. În anul 1863, Cuza Vodă și Mihail Kogălniceanu vor câștiga foarte mult în popularitate în Mehedinți ca urmare a exproprierilor moșiilor mănăstirești și împrumutarea cu acest pământ a țăranilor săraci. În perioada războiului vama cu Austria, până în anul 1866, dezvoltarea economică a avut o creștere rapidă prin devenirea principalului punct de legătură și de comerț cu Banatul, Ungaria și cu Austria. În anul 1876 a fost finalizată construcția căii ferate și a depoului CFR, iar în anul 1877 a fost dată în folosință noua gară. În aceeași perioadă funcționau hotelurile „Grand” și „Europa”, salonul „Apolo”, restaurante, cafenele, 15 brutării, 6 măcelării, băcăniile, urmând ca în anul 1879 să se pună în funcțiune două teatre. Războiul de independență nu a întrerupt cursul dezvoltării orașului chiar dacă și

din Severin au fost locuitori care au plecat pe front. Ministrul de Război le-a mulțumit severinenilor pentru solidaritatea manifestată și pentru donațiile făcute pentru armată, printr-o telegramă adresată primăriei Turnu – Severin. În anul 1883 Turnu – Severin număra 13.000 locuințe, 1651 de case, 12 edificii publice, 6 biserici, un spital, arestul preventiv, gara, vama, agenția vapoarelor, palatul administrativ și judecătoresc. În același an începe pavarea străzilor, urmând ca peste 3 ani să se realizeze reorganizarea județului Mehedinți. Încă din anul 1892, a fost ridicată necesitatea construirii unui pod peste Dunăre, la Turnu – Severin, dar realizarea acestuia nu s-a putut realiza până în momentul construirii hidrocentralei de la Porțile de Fier.

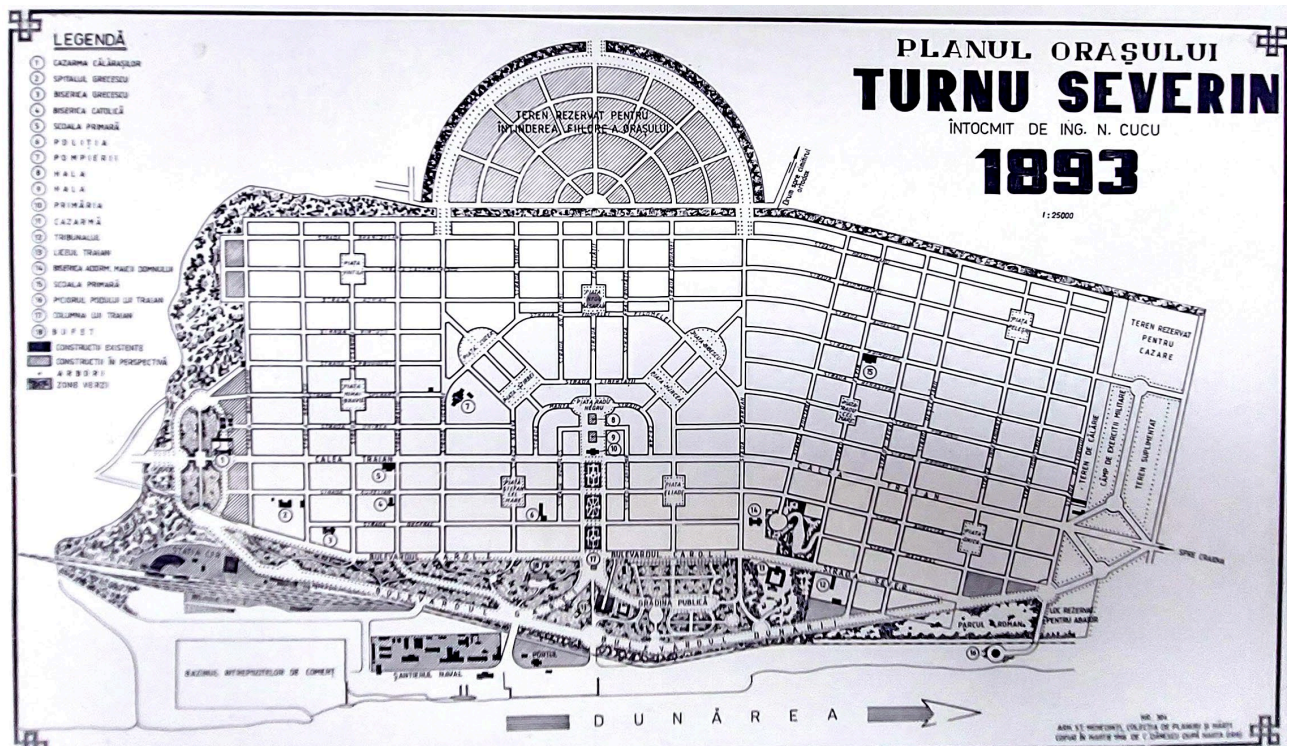

Fig.8 Planul Orașului Turnu Severin, întocmit de ing. N. Cucu, 1993

sursa: <https://zeurino.ro/wp-content/uploads/2021/06/harta-severin-1933-castel-apa.png>

Între anii 1905-1907 s-a construit uzina electrică a orașului în **Grădina publică** și între anii 1907-1910 s-au construit hala „Radu Negru” și hala mică și Baia comunală, Turnu-Severin fiind unul dintre puținele orașe ale țării dotat cu o clădire cu această funcțiune. Drobeta Turnu-Severin, ca oraș de graniță, avea să se lovească din plin de ororile primului război mondial, ajungând chiar la o situație disperată ca urmare a contraofensivei germane. La 28 octombrie 1916, situația orașului, prezentată de primarul Severinului ministrului de finanțe arăta faptul că orașul nu mai avea legături pe calea ferată, trenul nu mai circula până la Strehaia, abatorul tăia doar câteva animale pe zi, prăvăliile erau închise, șantierul naval se evacua, instituțiile administrative se

mutaseră la Strehaia iar în oraș rămăseseră doar 100-200 de contribuabili. Majoritatea fabricilor fuseseră evacuate sau închise. Liceul „Traian” a fost ocupat de trupele germane iar cursurile acestuia s-au desfășurat la școala primară de lângă Castelul de apă. Orașul a fost efectiv paralizat odată cu intrarea României în război ca urmare a încetării navigației pe Dunăre. Între anii 1922-1927, Turnu-Severin a trecut printr-o perioadă de creștere economică rapidă, datorită locuitorilor săi care produceau, consumau, vindeau și cumpărau într-un ritm crescut. Din anul 1927, prezența crizei economice s-a simțit și în nivelul de trai al severinenilor. Până în anul 1932 băncile locale nu mai acordau credite, 69 de societăți comerciale au intrat în faliment, fabrica de bere „Traian” și fabrica de tăbăcărie au falimentat și ele. Începând cu anul 1933, economia începe să-și revină, anii următori creșterea fiind una consistentă prin punerea bazei întreprinderii forestiere „Cloșani”, pavarea străzilor, plantarea de pomi, completarea sistemului de alimentare cu apă și lucrări de sistematizare.

DROBETA TURNU-SEVERIN 1940

Fig.9 Planul Orașului DrobetaTurnu Severin, 1940

CEC SOLUTIONS SRL

CUI: RO37978779

Sediu Social: Str. Matei Voievod nr.26 Sector 2,
București

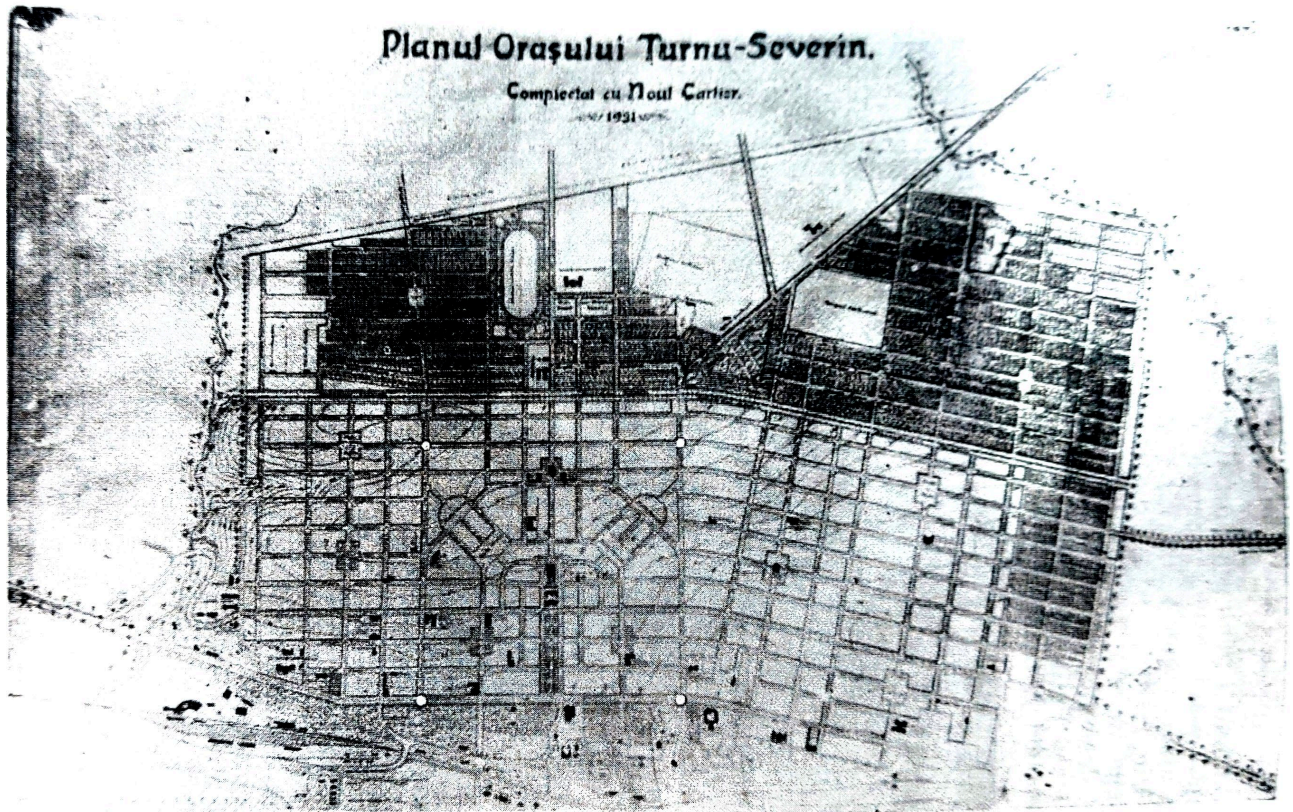
e-mail: office@cecarchitecture.ro;

Tel: +40.763.183.569

cec | ARCHITECTURE
Solutions | INTERIOR DESIGN

Începând cu anul 1941, Turnu-Severin cunoaște cei mai grei ani ai istoriei sale moderne. Fiind amplasat pe calea de comunicare dintre Oltenia și Banat, între România și Serbia, a cunoscut în perioada războiului mari aglomerări de trupe atât române cât și germane. Toată producția orașului a fost destinată războiului și locuitorii pe lângă faptul că au fost obligați să muncească pe salarii mici, au suportat în mod direct rigurile războiului prin bombardamentele dintre aprilie și 23 august din anul 1944. Documentul semnat în data de 23 august 1944 a obligat trupele germane să se retragă spre vest. Prăbușirea frontului de răsărit și ofensiva sovietică au determinat o aglomerare deosebită în oraș, iar, în data de 5 septembrie 1944, odată cu pătrunderea trupelor sovietice, jafurile, spargerile, confiscările de bunuri, alimente și animale se făceau la vedere. Oamenii erau dezbrăcați pe stradă, femeile violate și grupuri violente de soldați ruși intrau în locuințele cetățenilor și prădau lucrurile de valoare pe care le găseau, ororile finalizându-se în momentul în care trupele sovietice au părăsit orașul fiind nevoiți să urmărească trupele germane în regiunea iugoslavă Craina (Kranjska). Iarna anului 1944-1945 a fost cumplită pentru locuitorii orașului. Combustibilul a lipsit cu desăvârșire, iar curentul electric a fost produs doar de un motor al Întreprinderii forestiere Cloșani. Foametea din anii 1945-1946, provocată de secetă, dar și de prădarea sistematică a localităților de trupele rusești, cât și obligativitatea aprovizionării acestora cu mari cantități de cereale, produse animaliere, a afectat grav situația locuitorilor. S-a introdus raționalizarea alimentelor pe baza de cartela a produselor de strictă necesitate, peste tot erau cozi, lipseau medicamentele, iar cele mai multe întreprinderi erau închise. Până în toamna lui 1945, întreaga activitate economică a orașului a fost nevoită să deservească nevoile războiului. La 23 februarie 1948 s-a instalat în Turnu - Severin Comitetul Județean al Partidului Muncitoresc Român. La 13 aprilie 1948 au fost naționalizate mijloacele de transport, minele și sistemul bancar. Începând cu 1 ianuarie 1951, se introduce sistemul administrativ copiat de la sovietici, iar județul Mehedinți este desființat. Turnu Severin devine reședința raionului cu același nume, care făcea parte din regiunea Gorj, cu reședința la Târgu-Jiu. Colectivizarea agriculturii din 1961-1962, a adus alte mii de drame umane în satele mehedințene. Țăranii erau obligați să renunțe la pământul ce și l-au agonisit cu greu sau l-au primit moștenire de la părinții lor. În Turnu - Severin, pe timpul regimului comunist s-a construit mult, dar haotic, neținându-se cont de specificul orașului. Acest mod de a construi a făcut ca Severinul să se „îmbogățească” cu câteva cartiere uriașe de blocuri. Oamenii locului, prin munca lor, au realizat și opere deosebite. Astfel, în 1964, se inaugurează lucrările Sistemului Hidroenergetic și de Navigație Porțile de Fier, care va fi finalizată și inaugurată în anul 1972. În anul 1968 s-a reînființat județul Mehedinți, iar orașului i s-a „întregit” denumirea în „DROBETA TURNU-SEVERIN”, acordându-i-se titlul de municipiu. În anii '70 industria orașului se întrecește cu noi unități

economice printre care Combinatul de celuloza si hârtie. Cresc capacitățile de producție la Șantierul naval, Uzina de vagoane, Combinatul pentru industrializarea lemnului. În anii '80, apar obiective ca: Fabrica de aparate de măsură și control, Fabrica de material de construcții, Fabrica de anvelope, o noua fabrică de spirt și bere, Fabrica de confecții, Întreprinderea metalurgică. Tot atunci se construiește cinematograful Flacăra, iar în 1983 Hotelul Traian. În anii de reformă ce au urmat după 1989, economia severineana a intrat într-o noua criza, din cauza supradimensionării acesteia, producerii de bunuri fără a avea o desfacere sigura. La finele anului 1989 și începutul anului 1990, numărul întreprinderilor industriale din oraș era de 32, în care munceau 87.355 de salariați.

- 1) Patrutul, format din punctele albe cuprinde vechiul oraș trasat după planul lui Kiselev.
- 2) Cartierele din jurul patratului sunt adăugate dela 1850—1918.
- 3) Cartierul umbrît s'a adăugat după 1918 prin împroprietărirea foștilor luptători și a familiilor celor morți în război.

Fig.1- Planul Orașului DrobetaTurnu Severin, 1991

Istoricul imobilului studiat

În noiembrie 1936, în plină dezvoltare economică, Oficiul Național de Turism, prin Comitetul Hotelurilor C.F.R., transmite primăriei orașului Turnu – Severin, 4 serii de planuri ale hotelului C.F.R. ce urmează a se construi în amplasamentul desemnat de primărie, în grădina publică a orașului, solicitarea de emitere a autorizației de construire. Fiecare serie de planuri cuprindea:

1. Planul subsolului
2. Planul parterului
3. Planul etajului I și II
4. Planul etajului III
5. Planul etajului IV
6. Fațada spre Dunăre
7. Fațada spre Bulevard
8. Secțiunea longitudinală
9. Secțiunea transversală
10. Planul de situație

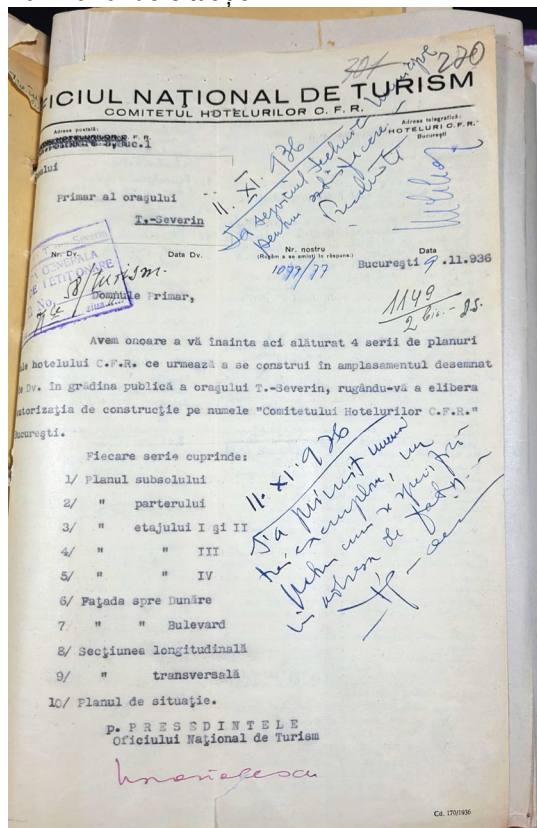

Fig.11 Adresa Comitetului Hotelurilor CFR înaintare proiect către primărie în vederea obținerii autorizației de construire

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283.

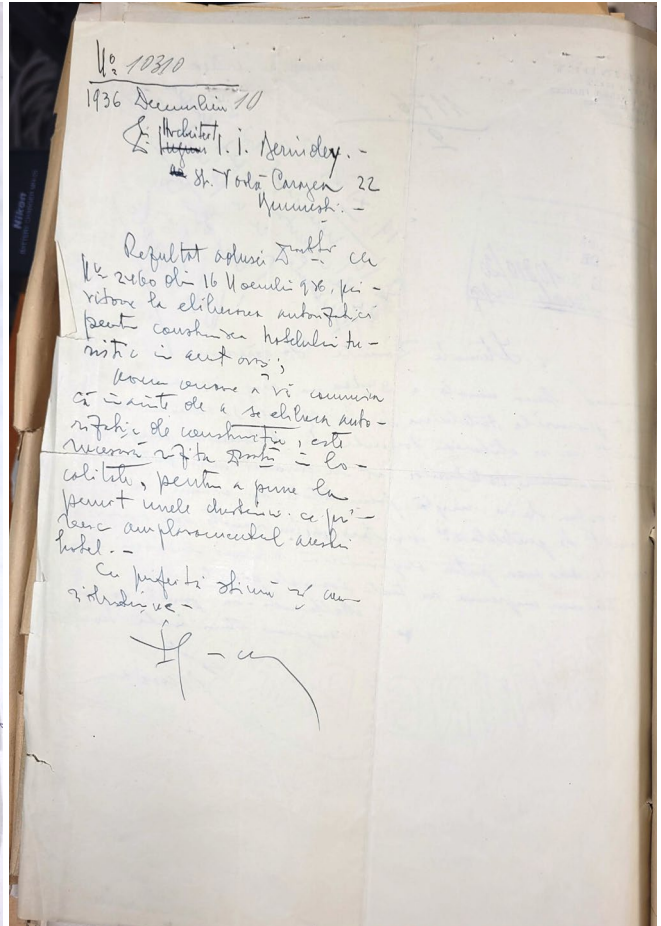
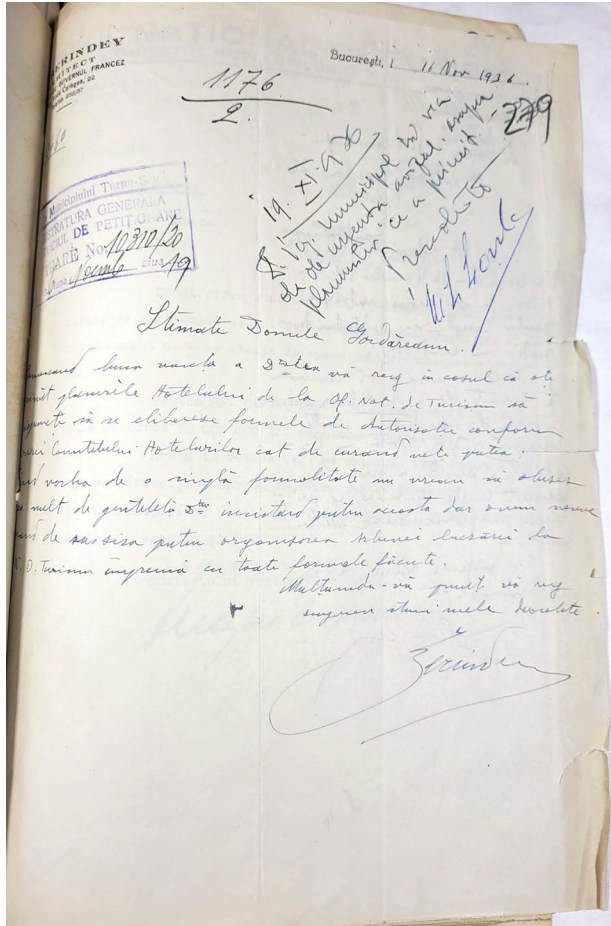

Fig 12 Adresă arhitectului I.I. Berindey către primărie în vederea obținerii autorizației de construire

Fig.13 Răspunsul primăriei către arh. I.I. Berindey cu privire la solicitarea de emitere a Autorizației de construire

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283.

În urma verificării proiectului de construire a hotelului, serviciul tehnic al primăriei, în data de 29.11.1936, a emis un raport, în care aproba eliberarea autorizației de construire cu anumite condiții.

„Suntem de părere a se elibera cuvenita autorizație pentru construirea unui Hotel Turistic în grădina gl Dragalina – de către Comitetul Hotelurilor C.F.R. din București – conform următoarelor deziderate:

- 1) Se va obține de la Municipiul T. Severin permisiunea de a construi acest Hotel în grădina gl Dragalina – încheindu-se formele legale.
- 2) Se va obține permisiunea de a dărâma vechiul pavilion – materialele rezultate predându-le Primăriei la Edilitate în figuri clasate după felul materialelor. Se va încheia un proces verbal de materialele predate.
- 3) Pe terenul cedat pentru construirea acestui Hotel – Municipiul T-Severin își rezervă dreptul de a executa orice lucrare edilitară, amenajări de parcuri și în general orice lucrare de înfrumusețare și de interes general,

fără ca Direcțiunile respective să poată împiedica sau stânjeni aceste lucrări sau să aibe pretenție la vreo despăgubire.

4) Având în vedere că acest Hotel urmează a se clădi în grădina gl Dragalina – care formează caracteristica acestui oraș – fiind cea mai frumoasă grădină și având cea mai frumoasă priveliște spre Dunăre cu vederea Ostrovului, piciorul podului roman și a unei mari porțiuni din port – și având în vedere că în planul de situație amplasamentul clădirii este fixat prea eșit – ceea ce ar duce la pierderea întregii grădini din față – acoperind toată această priveliște pitorească – și având în vedere că scopul acestui Hotel este de a înfrumuseța grădina și orașul – iar nu de a constitui din această grădină o anexă a Hotelului – suntem de părere a se fixa amplasamentul astfel după cum a fost modificat pe planurile prezentate fixându-l la o retragere a porțiunilor celor mai eșite spre Dunăre la 40 m depărtare de limita depresiunii dinspre Sud – iar spre Apus eșind numai cu 38m pe platou – distanța măsurată dinspre limita depresiunii situată deasupra actualelor sere.

5) În dosul Hotelului înspre Bd Carol se va amenaja un parc conform indicațiilor ce se vor da de Municipiu – plantațiile fiind în același gen cu restul parcelei.

6) Intrarea vehiculelor precum și intrarea de serviciu se va amenaja prin prelungirea str. I. G. Duca – înspre Bulevard permițându-se numai accesul pietonilor.

7) Grădina gl Dragalina în toată a ei actuală întindere rămâne exclusiv proprietatea Municipiului T – Severin – care e singurul în drept a executa sau a permite orice fel de lucrări.

8) Grădina gl Dragalina rămâne cu aceeași destinație de grădină publică.

9) Nu se permite delimitarea sub nici o formă a vreunei porțiuni de teren în jurul Hotelului.

10) Direcțiunile respective vor obține în prezent autorizații din partea Municipiului sau orice alte lucrări s'ar executa în afara prezenta autorizație.

11) Îngrijirea parcului din dosul Hotelului precum și a terenului înconjurător intră în sarcina Hotelului.

12) Regulamentele C^{nale} în vigoare se aplică și acestui Hotel.

13) Funcțiile vor fi din beton – ()¹⁸ până la pământul sănătos.

14) Zidurile vor fi din cărămidă arsă mortar de var gras

15) Planșeurile vor fi din beton armat

16) Se vor prezenta planurile și calculele pieselor din beton armat.

17) Acoperământul va fi din materiale incombustibile – având o culoare închisă.

18) Regulamentele C^{nale} de apă, lumină, canal și de construcții vor fi ()¹⁹ respectate.

19) La subsol se vor amenaja adăposturi contra bombardamentelor – conform indicațiilor și autorizației ce se va solicita comisiei de apărare pasivă a municipiului.

Se indică un adăpost pentru circa 200 persoane.

20) Se vor prevedea guri de incendiu în jurul clădirii conform normelor municipiului.

21) În timpul construcției se va îngrădi întreg șantierul cu un gard înalt de 4.00 m.

Toate deșeurile vor fi evacuate ()²⁰ după șantier.

Nu e permis accesul vehiculelor și a materialelor decât prin prelungirea str. I.G. Duca

22) Terenul necesar șantierului, precum și fixarea șantierului, precum și fixarea amplasamentului se va fixa () comun () și se va iscăli un proces verbal în dublu exemplar – semnat de Direcțiunea CFR și Municipiul T. Severin.

24) Taxe:

Coala _ _ _ _ _ 132 lei

¹⁸ cuvânt ilizibil

¹⁹ cuvânt ilizibil

²⁰ cuvânt ilizibil

Taxe _____ 200 lei

- Subsol : 1364 mp
- Parter : 1364 mp
- etaj I-II : 2.728 mp
- etaj III : 900 mp
- etaj IV : 264 mp

6.620 mp X 2 lei _____ 13240 lei

23) Pentru apa necesară construcției se va monta apometru urmând a se plăti la cantitatea consumată la fiecare 1 al lunii."

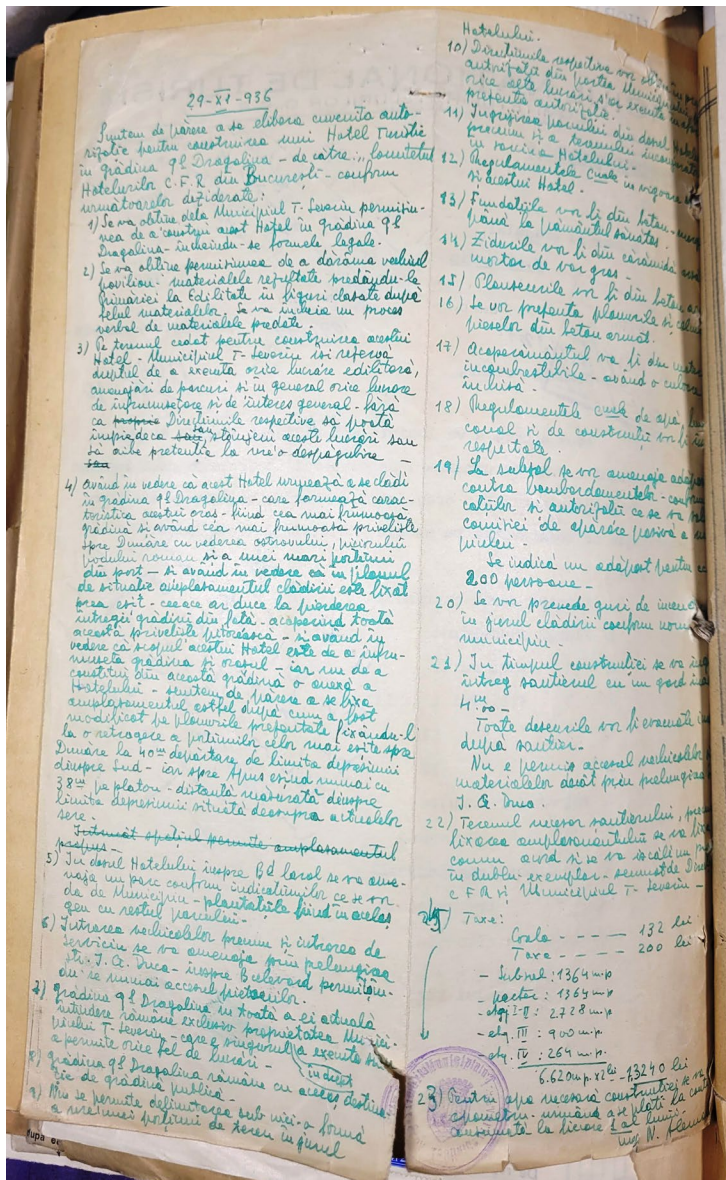

Fig.14 Referat de verificare

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283.

Ulterior referatului de verificare Comitetul Hotelurilor C.F.R., transmite primăriei orașului Turnu – Severin solicitarea de a aproba scutirea pentru taxele de eliberare a autorizației de construire, având în vedere contribuția de 20.000.000 lei pentru construirea acestei opere care va încuraja turismul și totodată un nou monument care se adaugă la opera de înfrumusețare a orașului.

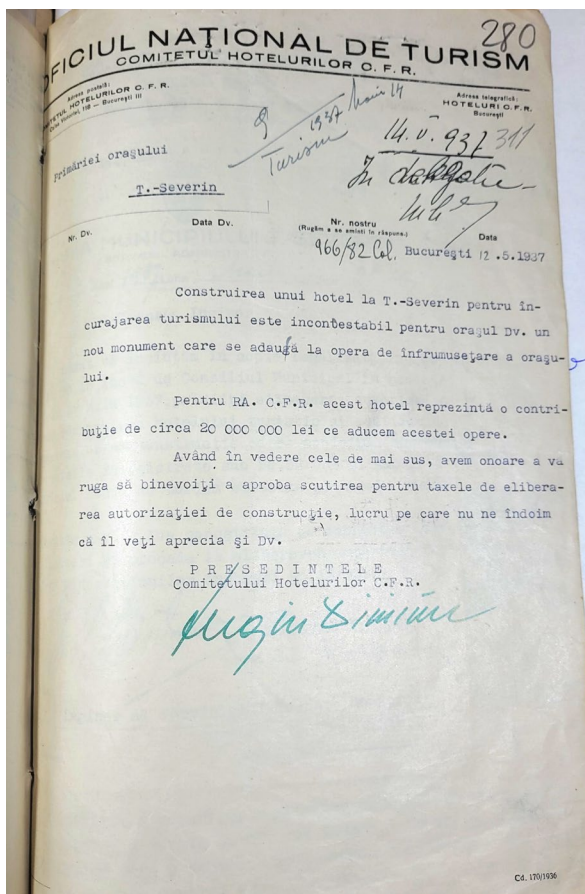

Fig.15 Solicitare scutire taxă de autorizație

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283.

Ulterior aprobării scutirii de plată către Municipiul Turnu – Severin a taxelor pentru eliberarea Autorizației de Construire, se emite autorizația de construire.

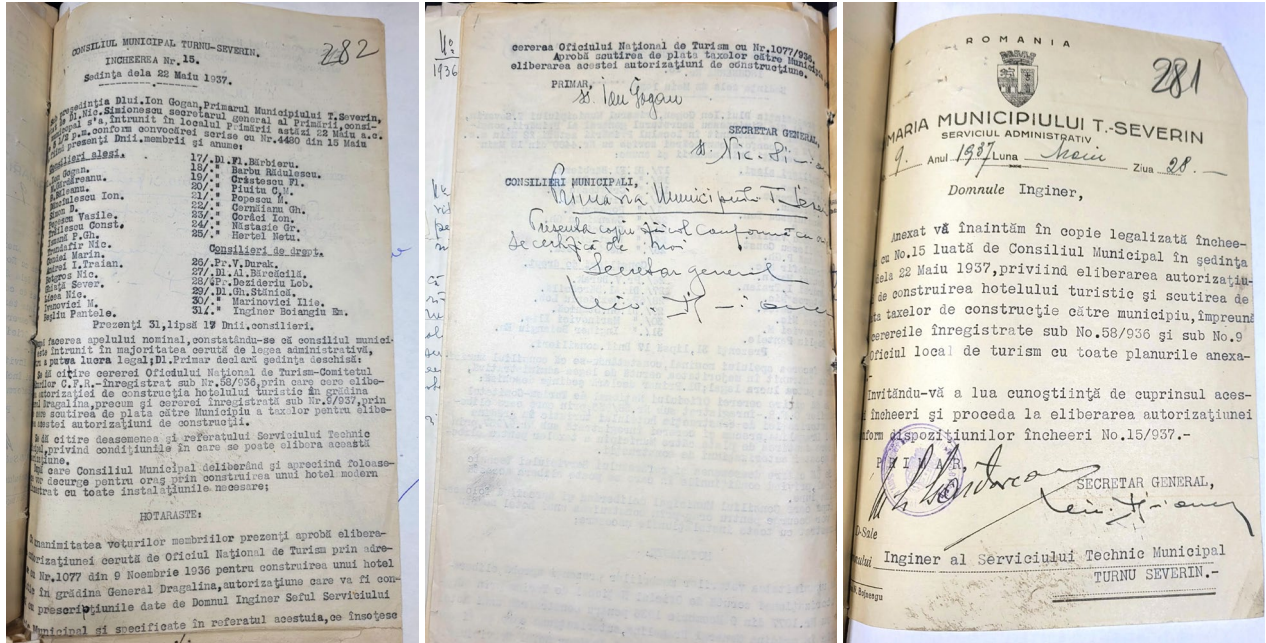

Fig. 16 PV al ședinței în care s-a aprobat scutirea taxelor pentru emiterea Autorizației de construire și adresa de comunicare a hotărârilor

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283

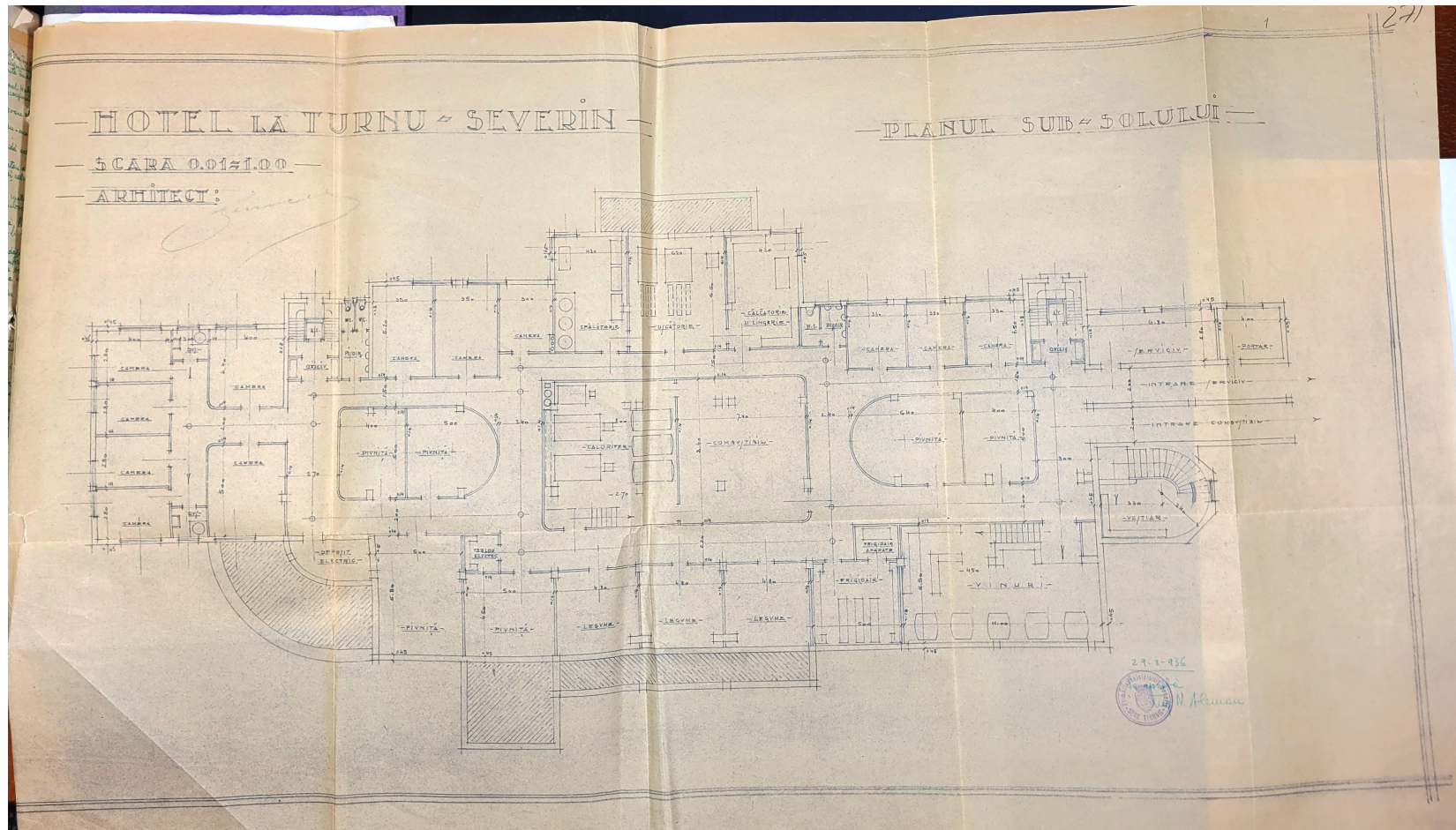

Fig.17 Hotel la Turnu Severin, Planul subsolului , arhitect I.I. Berindey

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283

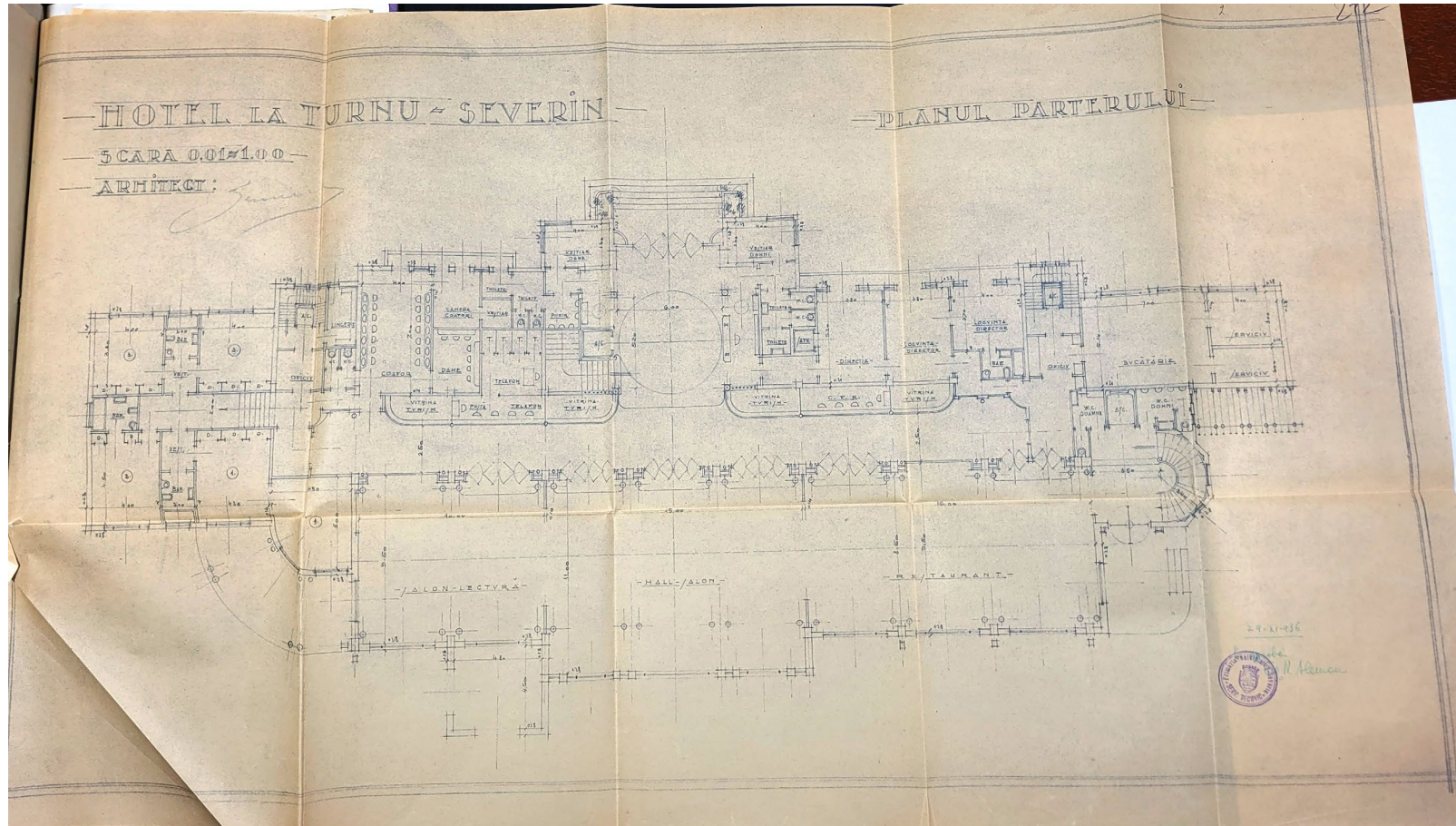
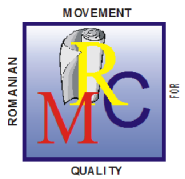

Fig.18 Hotel la Turnu Severin, Planul parterului , arhitect I.I. Berindey

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283

Certificat nr. 889C
ISO 14001 -
Certificat nr. 464M

CEC SOLUTIONS SRL

CUI: RO37978779

Sediul Social: Str. Matei Voievod nr.26 Sector 2,
București

e-mail: office@cecarchitecture.ro;

Tel: +40.763.183.569

cec ARCHITECTURE
Solutions INTERIOR DESIGN

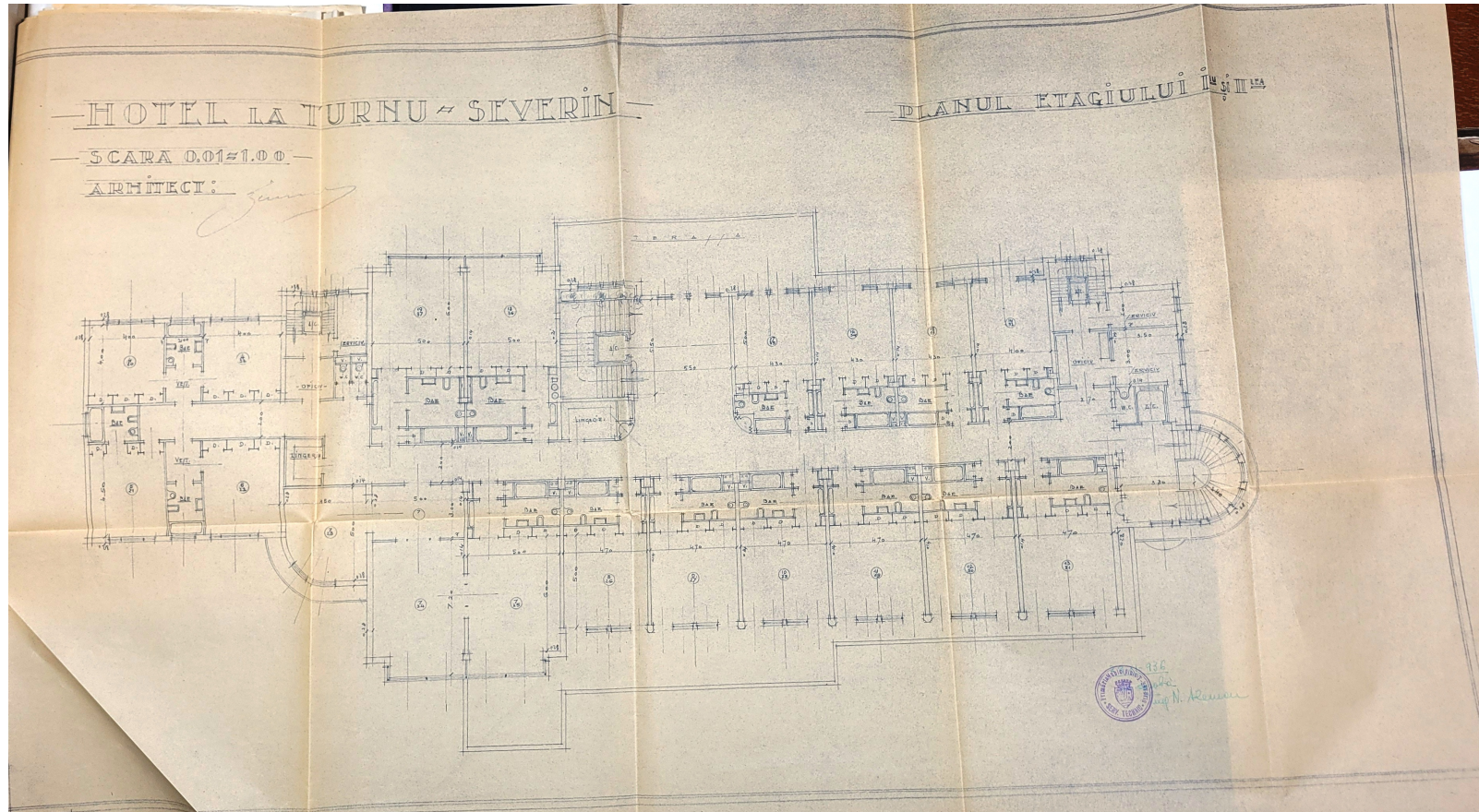

Fig.19 Hotel la Turnu Severin, Planul etajului I și II, arhitect I.I. Berindey

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283

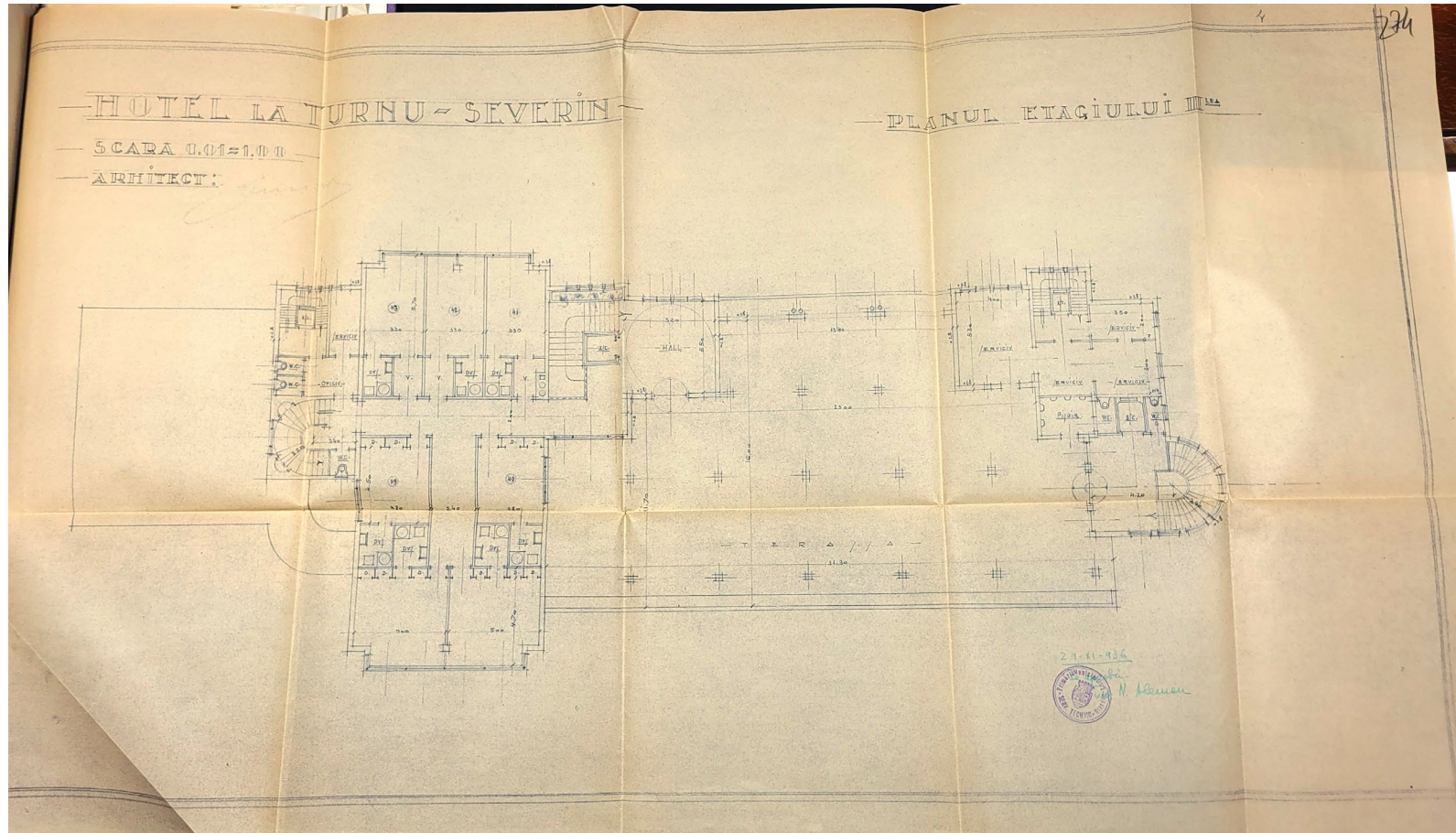

Fig.20 Hotel la Turnu Severin, Planul etajului III, arhitect I.I. Berindey

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283

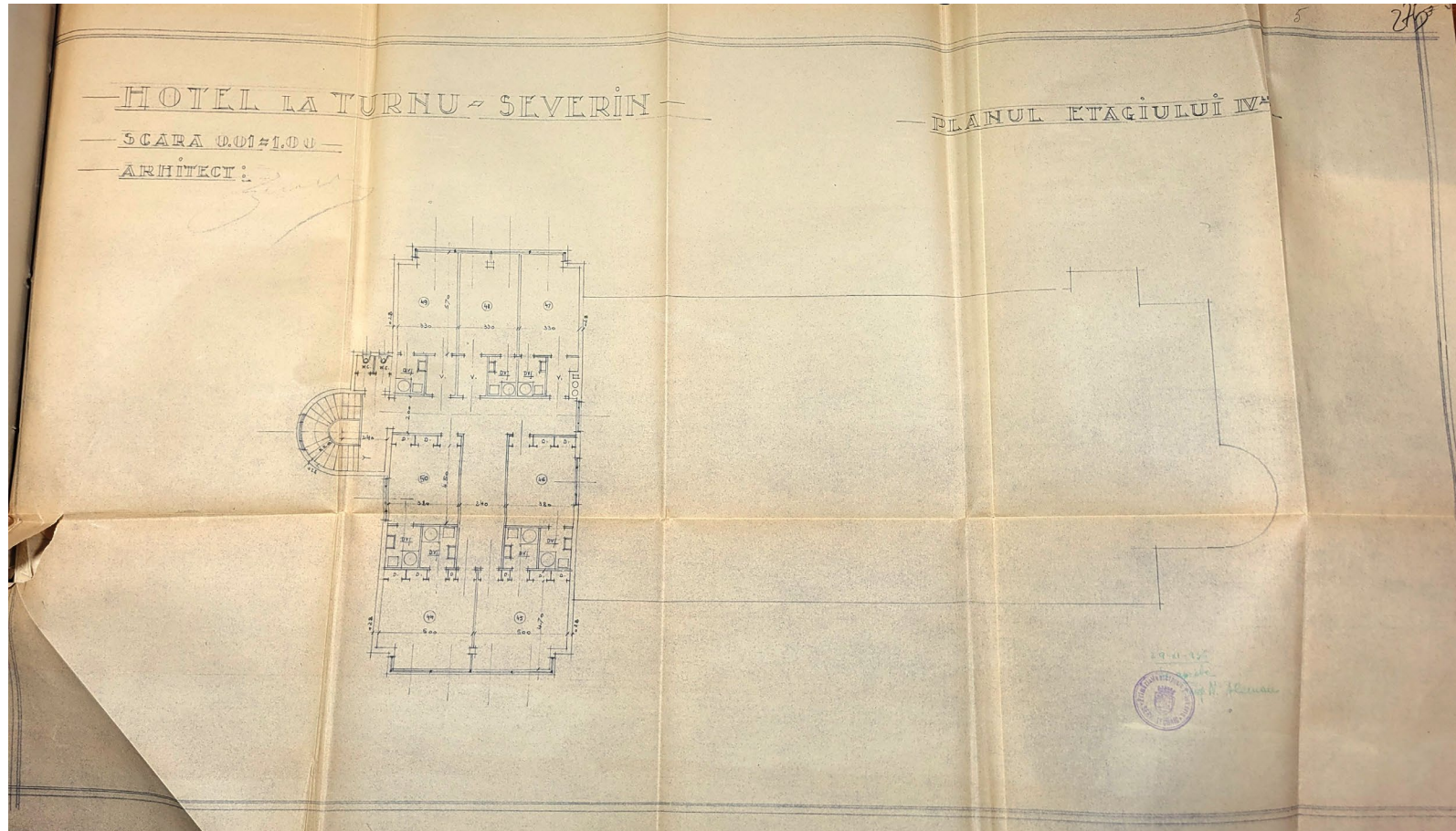

Fig21. Hotel la Turnu Severin, Planul etajului IV, arhitect I.I. Berindey

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283

Fig.22 Hotel la Turnu Severin, Façada spre Dunăre, arhitect I.I. Berindey

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283

Fig.23 Hotel la Turnu Severin, Fațada spre Dunăre, arhitect I.I. Berindey

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283

Fig.24 Hotel la Turnu Severin, Façada spre intrarea principală, arhitect I.I. Berindey

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283

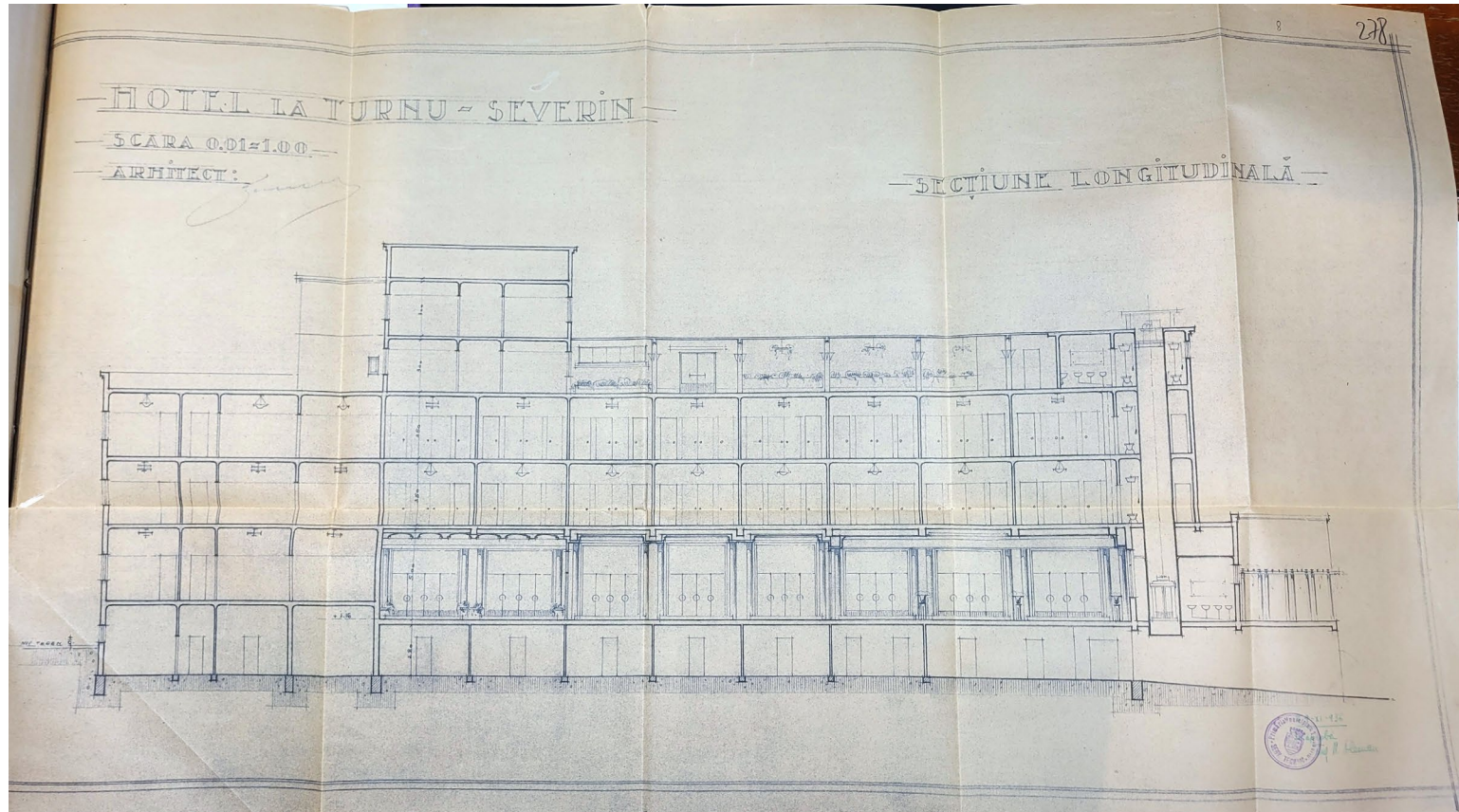

Fig. 25 Hotel la Turnu Severin, Secțiune longitudinală, arhitect I.I. Berindey

sursa: Arhivele Naționale ale României, Arhiva Județeană Mehedinți, Dosar cu actele referitoare la construirea hotelului Turistic din Grădina General Dragalina, INVENTAR de documentele PRIMĂRIEI ORAȘULUI TURNU SEVERIN aflate în păstrarea și administrarea Arhivelor Naționale (1833-1949), Fond 9, Inv.nr.6, Anul 1939, Nr.crt. 6, Nr. vechi al u.a. 5, Nr. file 283

Conform studiului privind „Delimitarea și inventarierea ansamblurilor de arhitectură și a zonelor rezervate” din județul Mehedinți, realizat în Județul Mehedinți, de S.C. General Trade S.R.L. Turnu Severin, proiectant arh. Liviu Buze și ing. Marian Florică, în anul 1992, la solicitarea Comisiei Naționale a Monumentelor și Siturilor Istorice (C.N.M.A.S.I.) având ca obiect pentru etapa I, delimitarea provizorie și notarea pe hartă a ansamblurilor de arhitectură și a zonelor rezervate, regăsim monumentul istoric, clasat conform LMI 2015 ca „Maternitate” cu codul MH-II-m-B-10142, sub denumirea „Spitalul nr.2”.

DROBETA TURNU-SEVERIN 1967

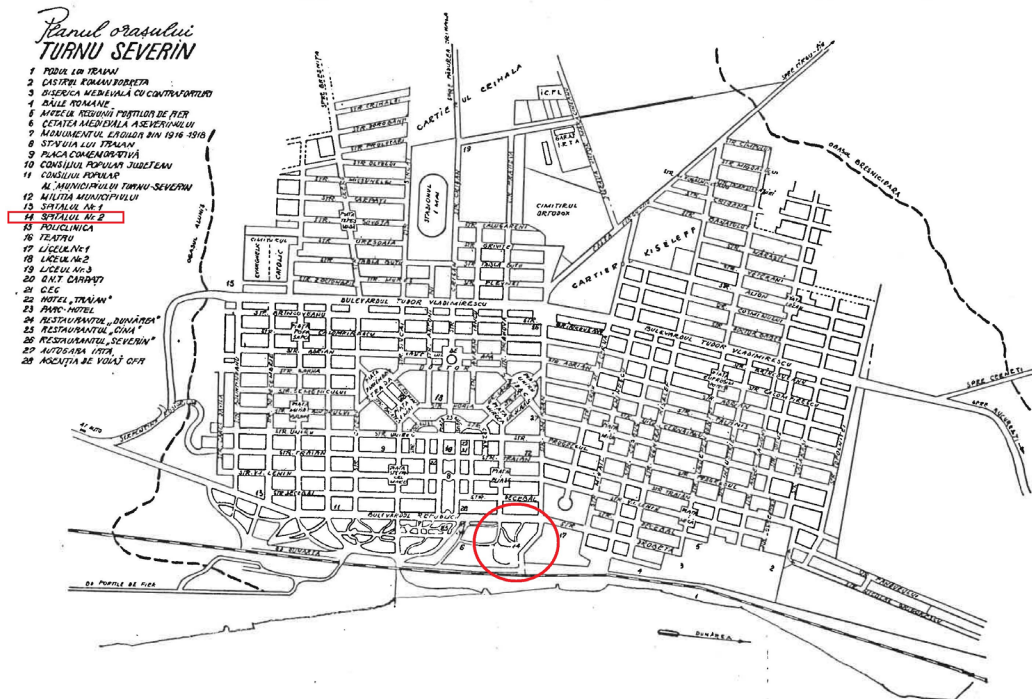
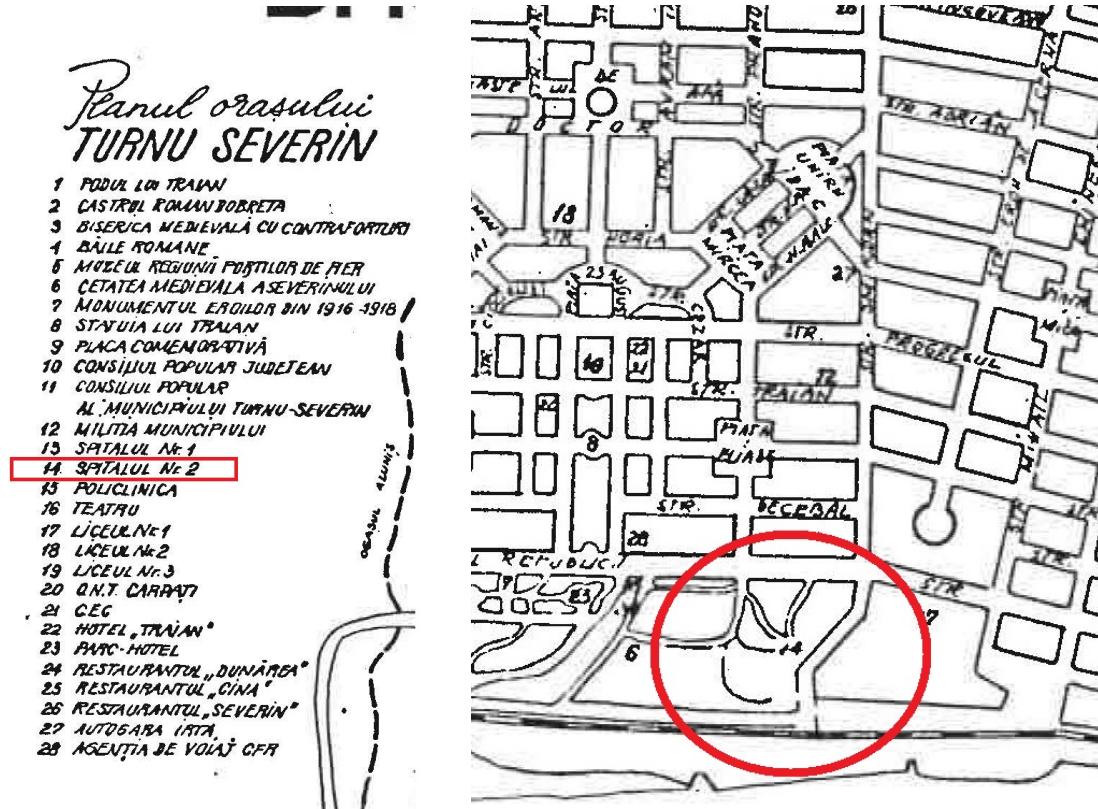
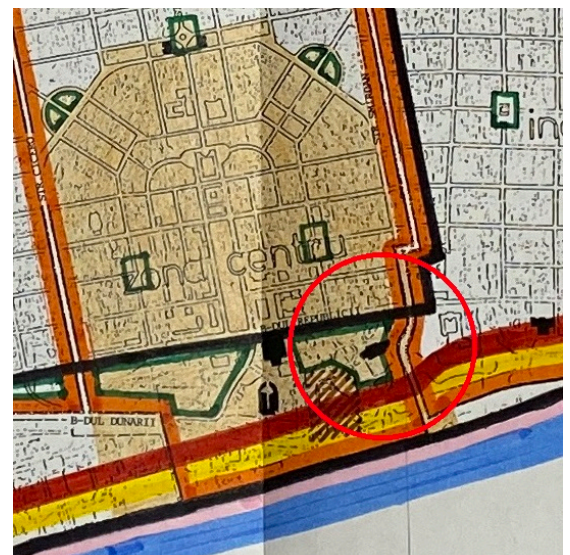

Fig.26 Plan Drobeta Turnu Severin 1967

sursa: arhiva Institutului Național al Patrimoniului, Studiu privind Delimitarea și inventarierea ansamblurilor de arhitectură și a zonelor rezervate” din județul Mehedinți, anul 1992, realizat de S.C. General Trade S.R.L. Turnu Severin, proiectant arh. Liviu Buze și ing. Marian Florică

În planul de Delimitare și inventariere a ansamblurilor de arhitectură și a zonelor rezervate din Drobeta Turnu Severin, se regăsește monumentul studiat, încadrat ca Monument istoric și de Arhitectură, în limita perimetrului stabilit la 1835.

1.3. Descrierea edificiului – amplasare, planimetrie, volumetrie interioară și exterioară

Amplasat pe a doua terasă a Dunării, în apropierea Colegiului Traian și a Turnului lui Sever, în fosta Grădină Publică actualmente Parcul Dragalina, loc din care pornesc înspre Dunăre izvoare de coastă, imobilul ce a funcționat ca și maternitate pentru un număr mare de ani, a fost inițial una dintre cele mai apreciate clădiri din oraș prin calitatea arhitecturii ei.

Construit începând cu anul 1937, cu funcțiunea de Hotel (parte a lanțului Ritz din Viena), după planurile (anul 1936) arhitectului Ion.I. Berindei, fiul arhitectului Ion Dumitru Berindei (n: 1871 – d: 1928), din 17 noiembrie 1949 a intrat în patrimoniul sanitar al statului și a fost refuncționalizat în spital, cu servicii de obstetrică – ginecologie (50 de paturi), boli interne (60 de paturi) și pediatrie (30 de paturi).

Din punct de vedere stilistic imobilul studiat aparține stilului arhitectural Art Deco. Stilul apărut în Franța înainte de Primul Război Mondial a ajutat la recunoașterea și creșterea în popularitate a artelor decorative, la finalul secolului al XX – lea. Art Deco este suma mai multor stiluri și curente în care și-a găsit inspirația. Printre ele se numără cubismul și formele sale geometrice clare și îndrăznețe, constructivismul rus, modernismul sau culorile picturilor lui Henri Matisse sau cele ale companiei rusești de balet Ballets Russes. Numele stilului este o prescurtare a denumirii „arts décoratifs”, parte din titlul expoziției internaționale de la Paris, din 1925, „Exposition Internationale des Arts Décoratifs et Industriels Modernes”. Însă actuala denumire a apărut pentru prima dată în 1966, în titlul primei expoziții despre stilurile de la începutul secolului XX. Odată cu începerea celui de-al Doilea Război Mondial, stilul Art Deco a fost privit ca fiind nepotrivit pentru vremurile austere prin care trecea atunci lumea și a căzut din grație. Ulterior, a dispărut aproape complet, iar locul său a fost preluat de un design pur funcțional și lipsit de ornamente, iar mai târziu, de stilul mid-century modern.

În cazul studiat regăsim următoarele caracteristici ale stilului:

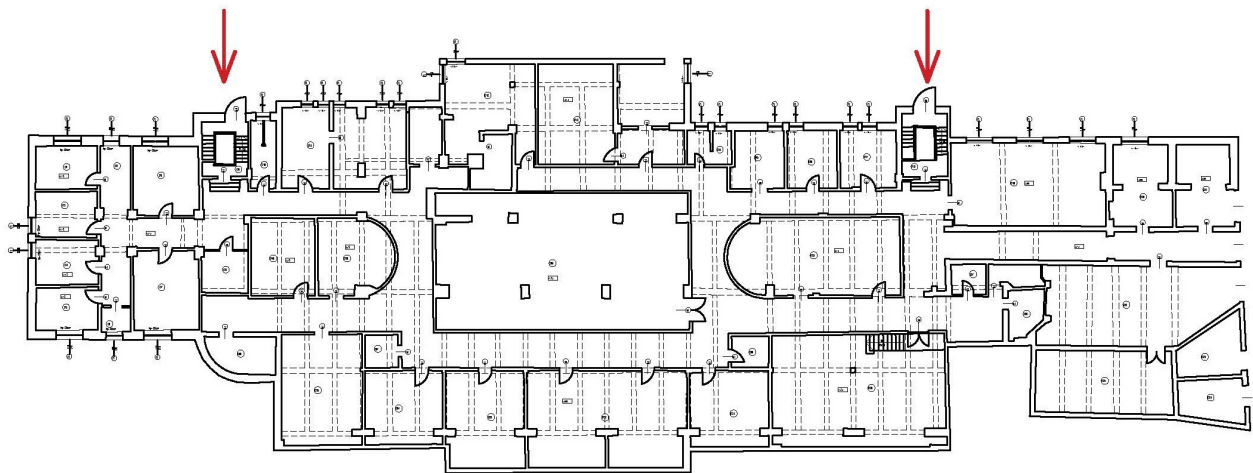
- betonul armat - unul dintre elementele cheie ale stilului;
- geometria construcției – bazată pe raționalism și simplitate (forme geometrice clare); linii paralele și curbe mari și puternice;
- profilele liniare, care conturează elementele arhitecturale formând chenare și liniile de forță ale compoziției au trasee proprii; ornamente geometrice abstracte;

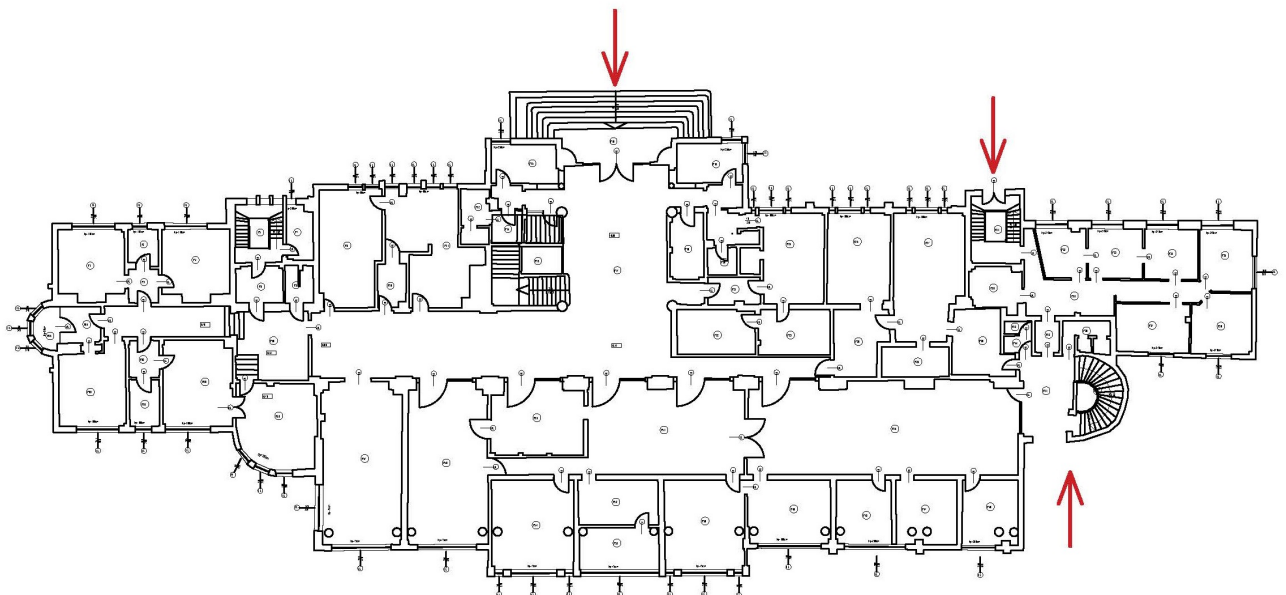

Din punct de vedere planimetric clădirea are o formă relativ regulată, prezentând retrageri pe fațada dinspre Dunăre. Este desfășurată pe 5 niveluri, Demisol, Parter, Etaj I și II, Etaj 3 retras, Etaj 4 retras. Suprafețele nivelurilor sunt diferite, prezentând retrageri începând cu etajul 3.

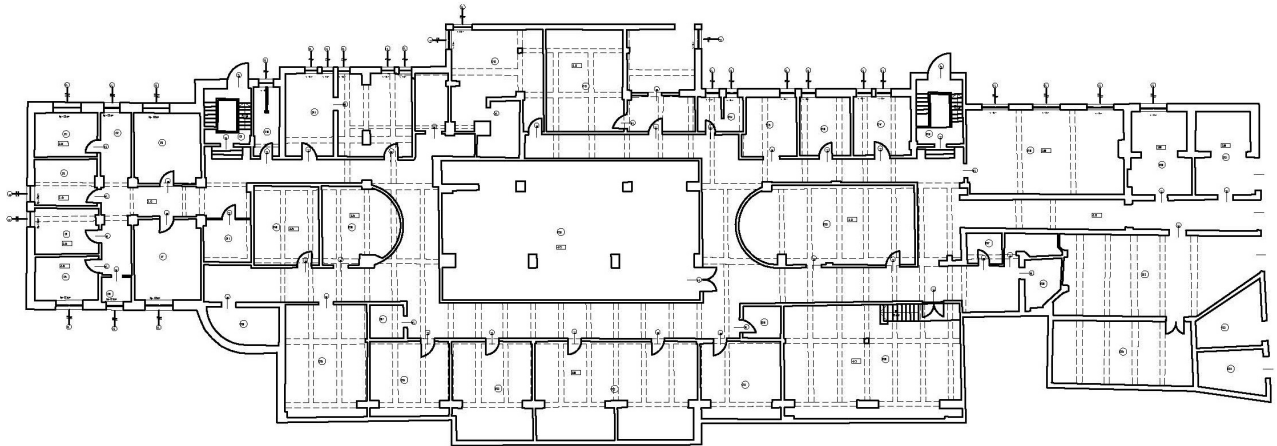
Accesul în clădire la nivelul Demisolului se face pe fațada dinspre Nord de o parte și de cealaltă a intrării principale de la nivelul parterului.

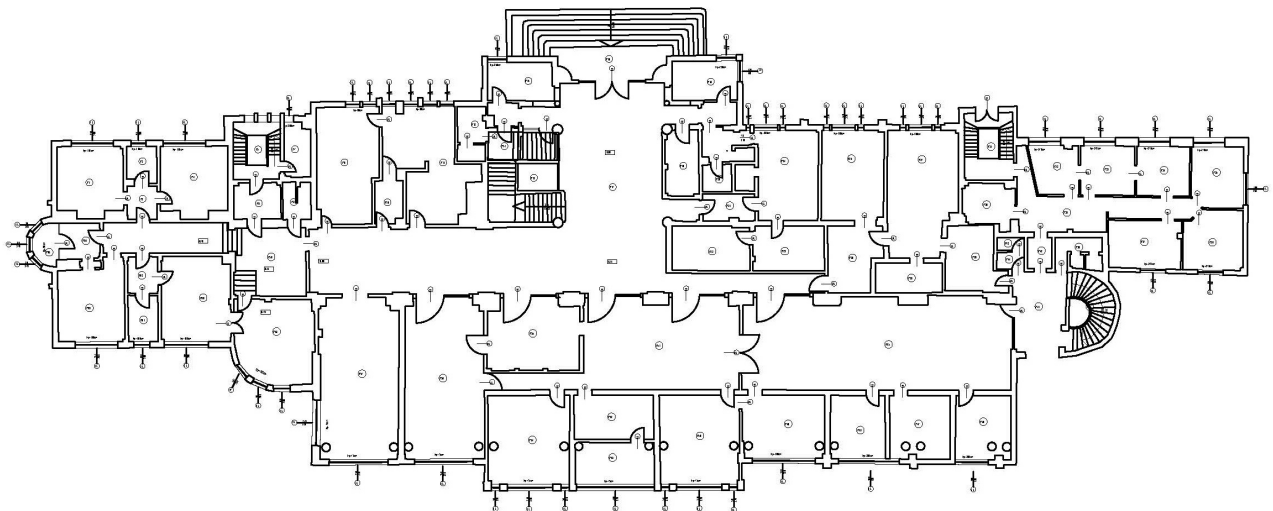
La nivelul parterului regăsim accesul principal, centrat pe fațada dinspre Nord, un acces secundar în lateralul acesteia, spre Est și un acces pe fațada dinspre Dunăre, în corpul semicilindric.

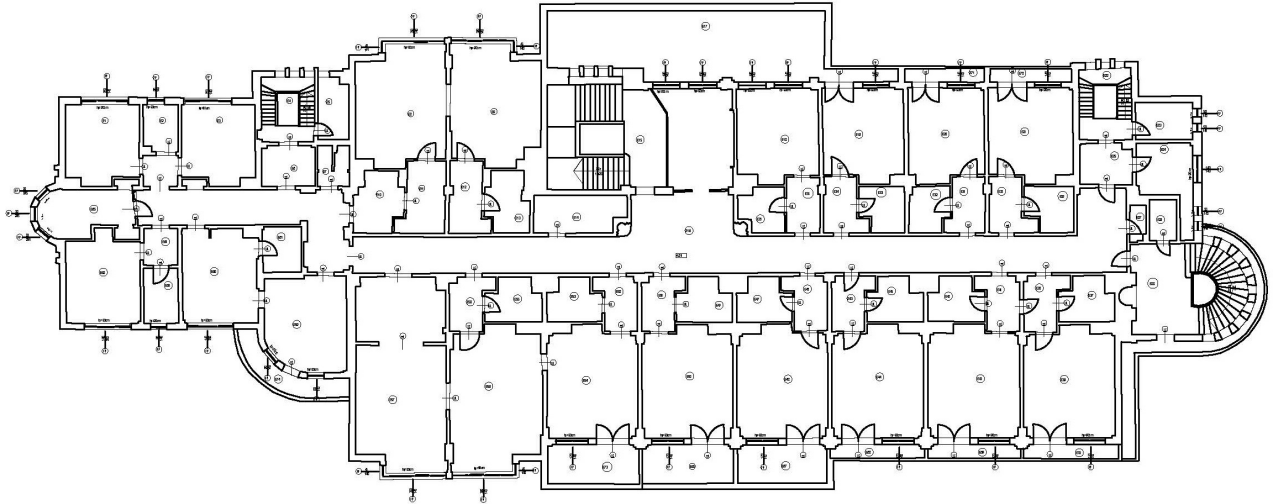
Planuri

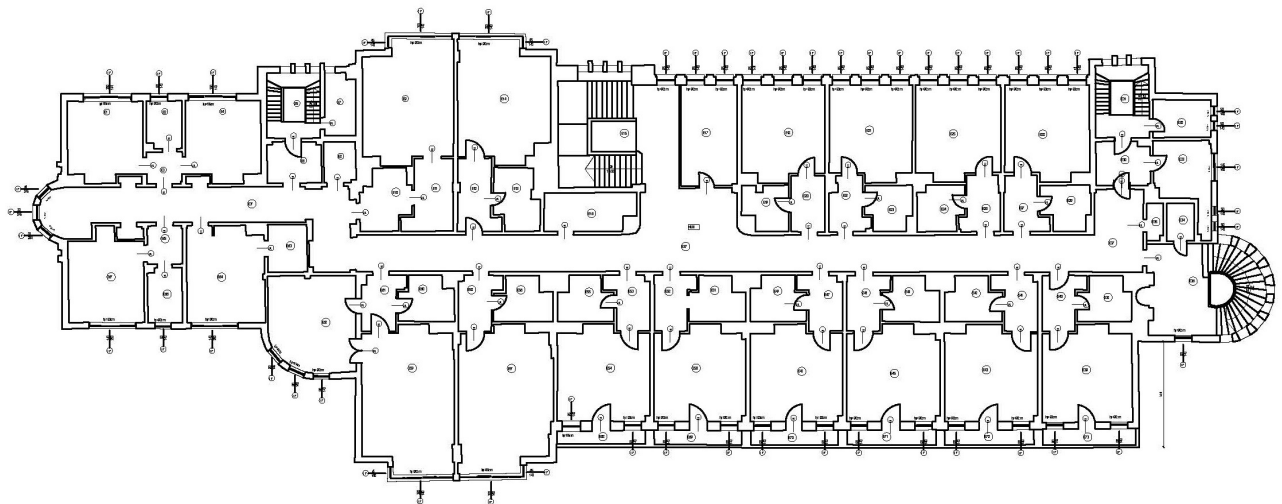
Plan Demisol, relevu realizat de SC CEC SOLUTIONS SRL

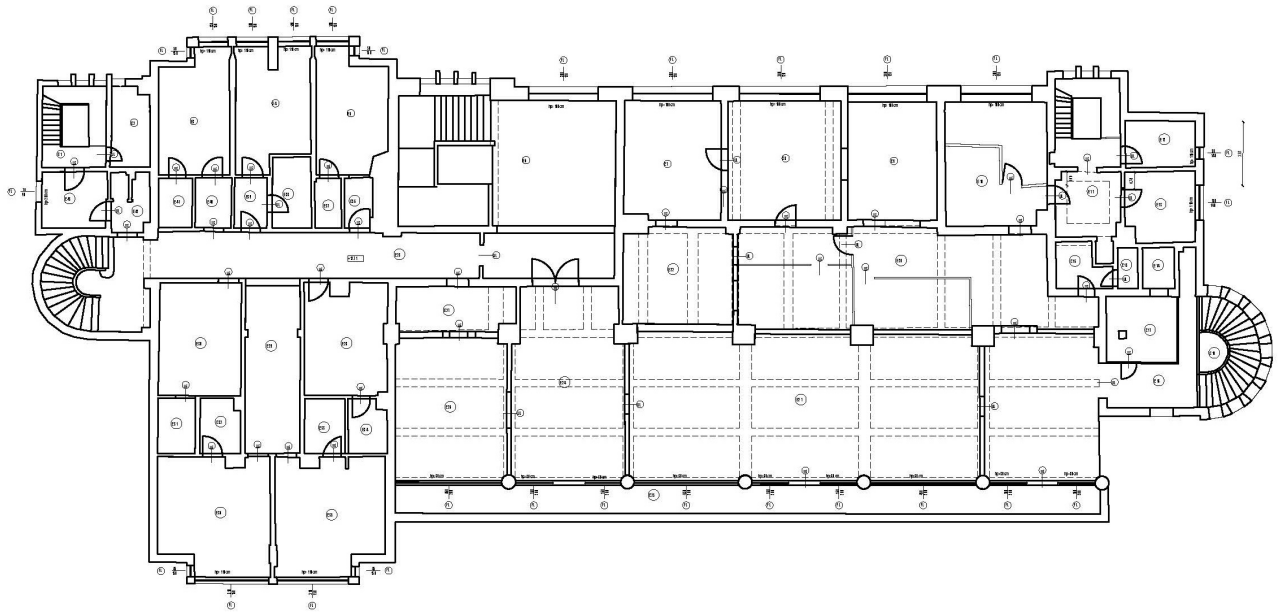
Plan Parter, relevu realizat de SC CEC SOLUTIONS SRL

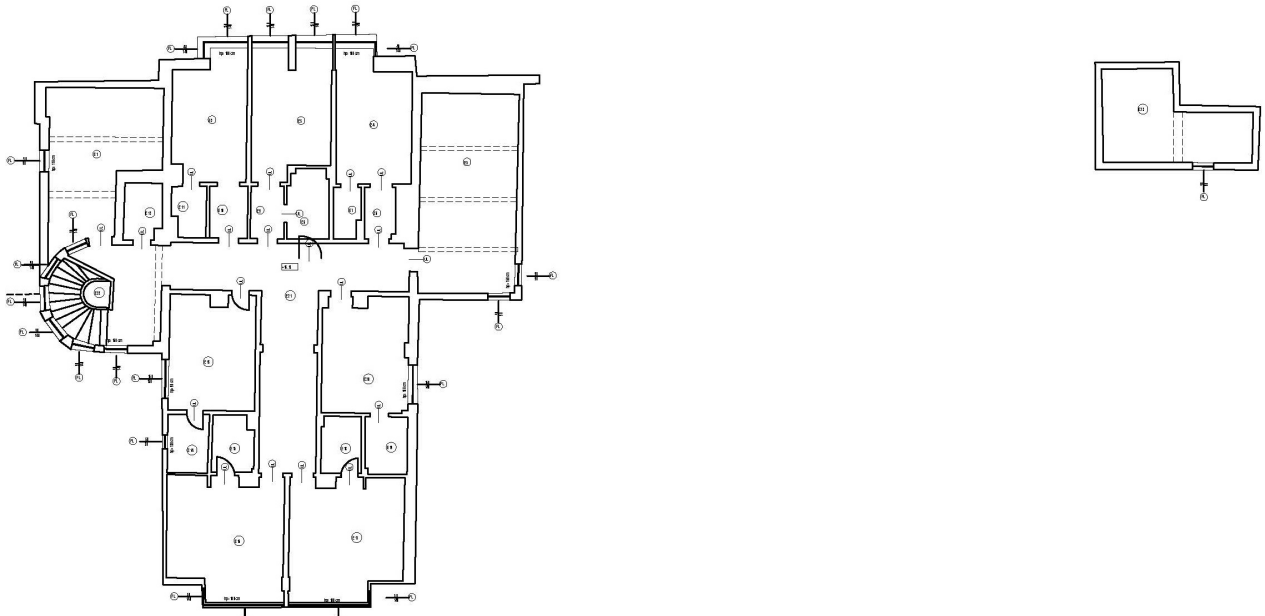
Plan Etaj 1, relevu realizat de SC CEC SOLUTIONS SRL

Plan Etaj 2, relevu realizat de SC CEC SOLUTIONS SRL

Plan Etaj 3, relevu realizat de SC CEC SOLUTIONS SRL

Plan Etaj 4, relevu realizat de SC CEC SOLUTIONS SRL